



ЈАНКО БАЉАК, РЕДИТЕЉ

Вучић ће иза себе
оставити хаос



АЛЕКСАНДАР КОМАРОВ, „СПИЛИТ“

„Симпо“ нам није
конкуренција



ДР МАРИЈАН СПАСИЋ, КАРДИОЛОГ

Дом је тамо где
је срце

број 1069
14. септембар 2017.
цена 75 дин.
www.vranjske.co.rs



ВРАЊСКЕ



ПАЛИ БУКИ,
НАПРЕДЊАЦИ СУ ЗАКОН

INFO VESTI

www.vranjske.rs



Разлупан „Majestic“

Врање, 29.

VRANJSKE.CO.RS



Премијера 'Врати се Зоне' у децембру

Глумац Милјан Василић је овог лета са бројном екипом снимао неколико сцена филма 'Врати се Зоне' у Врању где ће у

VRANJSKE.CO.RS



Отворимо очи пред насиљем над женама

Волонтери и чланови Центра Е8 спровели су акцију обележавања Међународног дана у борби против насиља

VRANJSKE.CO.RS

КРИЗА СВЕСТИ

III

остоји једна опака болест која се назива "криза свести". У медицини има стручни назив и шифру

345.4. Болест се деведесетих ширила попут епидемије, мада је и данас присутна. Инфицирани могу да се препознају, како каже наука, пре свега, по илузијама и јаким халуцинацијама.

Мало је, међутим, познато да су за проналажење лека против ове опаке болести заслужни управо наши лекари, али, пре свега један овдашњи политичар.

Због тога је ова болест добила и суфикс, тако да је сада у домаћим круговима позната као 345.4/CPC/CHC. Политичар, дакле, овдашњи, да му ипак не помињемо име јер је он, ипак, само парадигма шире појаве, са медицинске тачке, био је толико подлегао овој опакој болести да је чак морао да буде и ослобођен, у то време, свете дужности - служења војног рока.

Он је, то веома тешко поднео, и ставио је лекаре Војног одсека Министарства одбране у Нишу и некадашње Војне болнице на тешке муке.

Патриота, на први поглед, здрав, прав, без мане, још политички активан у странци која је позивала младе људе да, са пушком у руци, бране свету српску земљу, оивичену линијом Карловац – Карлобаг – Огулин – Вировитица, а да не служи војни рок!?

Опирао се овај политичар свим снагама, али лекари су били неумољиви. Остали су тврдоглаво настави да је код њега "криза свести" на том нивоу да је по отаџбину боље и сигурније да буде у топлој канцеларији него негде на ратишту.

Кад их је питao, има ли лека, доктори су сумњиваво вртели главом. Само је један скупио храброст и рекао да постоји одговарајући медикамент, али нијеовоно испитан:

"Уз редовну терапију, морате да промените и политичку опцију. Једно без другог не може"

Ова реченица је изазвала провалу свих симптома "кризе свести". Пацијент је почeo да виче, халуцинирао је о неким кокардама, свету српску земљу, спомињао војводе и попа Ђуjiћа, зарђале кашике...

Лекари су се само погледали или ипак, прави пичвајз је настало када су лекари дотичном рекли да са овом



Пише: Вукашин Обрадовић

дијагнозом, не сме да управља моторним возилима!

"У војску могу и да не идем, али кола да не возим – не долази у обзир! Шта ће људи да помисле о мени, јечала је Војна болница у Нишу.

Узалуд су га лекари упозоравали на могуће последице, показивали му домаћу и страну литературу, чак му и претили да управљање аутомобилом може да погорша "стање свести" - наш земљак је остао доследан:

"Пушка – не, кола -да. Тачка!"

И на томе је остало.

Лекари, куд ће, шта ће, годинама пратили су стање пацијента све страхујући у ком ће правцу да иде његово "стање свести".

Редовно је узимао онај експериментални лек, било је помака, али лекари, упознати са овим су све време стрепели.

А, онда коперникански обрт!

Код пацијента су, приликом једне од редовних контрола, уочене драстичне промене. Код ове болести, наиме ради се, нека врста, Роршаховог теста, само што се уместо мрља од туши показују карактеристичне фотографије и испитују реакције.

Покажу му они слику Тони Блера – ништа, Зорана Ђинђића – ни да му око трепне, Вука Драшковића – лед ледени. Крену са тежим стварима. Знак Европске уније – пулс нормалан, симбол НАТО алијансе – потпуно кулирање, Харадинај – мала аритмија али ако се зна да је Косово срце Србије, сасвим очекивано.

Лекари гледају, не могу очима да верују. И онда реше да пацијента ставе пред искушење на које до тада нису смели ни да помисле.

Изваде из последње фијојке фотографију Новице Тончева и то са Александром Вучићем! Полако је помаљају све страхујући од реакције.

Е, кад је то прошло без икаквих манифестација "кризе свести", лекари, све блистајући од среће, су знали да је лек против ове опасне болести коначно пронађен. Још кад их је пациент питao да ли сада може да иде у војску ако га Вулин позове, били су потпуно сигурни да су њихови дугогодишњи напори дали резултат.

Од тог тренутка пун назив ове болести је 345.4/CPC/CHC, а лек се масовно користи.

О ефектима не треба трошити речи.

Само се осврните око себе.

ПИЋЕ, ХРАНА, МУЗИКА И ПОЖАР

Нити је журка трајала целе ноћи, нити је било хиљаду званица на догађају уприличеном првенствено за младе чланове странке, како је најављивано. „Журају“ је прекинуо пожар изазван напредњачким ватрометом



Довоочекивана коктел-журка Општинског одбора Српске напредне странке (СНС) у Врањској Бањи, завршила се totalним фијаском. Многима је те ноћи, у петак, 8. септембра, „пресело“ и пиће и неизоставна закуска када је све изненадио пожар који су изазвале искре од ватромета приређеног у част напредњака.

У Врањској Бањи је на платоу између Специјалне болнице и ресторана Кичер око 20 часова почела, као што је и најављено, „гламурозна СНС журка“ без познатог повода.

Требало је, како је најављивано, да се нађу многобројни гости из суседних градова и општина са подручја Пчињског округа, али и гости из градских одбора СНС Лесковца и Крушевца, дугогодишњих пријатеља врањских напредњака.

Међутим, на почетку је све деловало као коктел-парти са стотинак напредњака. Преко разгласа ишла је „химна“ СНС „Брже, јаче, боље“.

Међу окупљенима најмање је било напредњака из Врањске Бање, а доминирали су чланови СНС из Врања: градоначелник Врања и потпредседник СНС Слободан Миленковић, лидер врањских напредњака и посланик Славиша Булатовић, потпредседник СНС Врање и директор Електродистрибуције Горан Николић, председник скупштине Дејан Тричковић, заменик градоначелника Ненад Антић, директор ЗЦ Врање Драган Величковић, адвокат Мирослав Нешић, членик бањског одбора СНС Драган Сентић, градски већници из СНС, начелници градских секретаријата Јована Антић и Бобан Антанасијевић,

директор Управе Бање Ивица Миленковић, директор ЈП Нови дом Горан Петровић и други. За госте и функционере Српске напредне странке у башти ресторана Кичер постављени су столови са храном и пићем. Послужена су кувана јаја, ордевери, роштиљ и велика количина хлеба и пецива. Пио се и алкохол, домаћа ракија и пелинковац и већ чувени „жути и црни“ сок.

Око 22 часова приређен је ватромет уз наступ извесне „звезде Гранда“ Слобе Ђурковића који је увесељавао напредњаке и „правио“ такву атмосферу да је Бања „горела“ у сваком смислу те речи.

Елем, напредњачки ватромет, изазвао је пожар у шуми у близини Цркве Св. Пророка Илије у Врањској Бањи, према речима извештача Инфо Врањских са лица места. „Пожар је избио од искре од ватро-



мета, у близини кућа које се налазе у насељу подигнутом пре тридесетак година у непосредној близини бањске цркве. Изазвао је велико узнемирење мештана и права је срећа да се није проширио на насељени део места, што је избегнуто само брзом интервенцијом ватрогасца, јер је ватрена стихија кренула према кућама", рекао је за Инфо Врањске један од очевидаца. Највећи број житеља који живе у насељу изнад Цркве Светог Пророка Илије у Врањској Бањи, били су преплашени пожаром.

„Искре од ватромета падале су по крововима кућа, лименим крововима гараже и по оближњој шуми, па смо спремили кофе и бурад са водом како бисмо се одбили од ватрене стихије која се од шуме ширila ка првим кућама“, испричао је извештачу Инфо Врањских један од мештана овог насеља.

Пожар је захватио стрму планинску

страну, од дела Бање изнад бањске цркве ка насељу Скендерци, дуж пута за Брану Првонек. Ватра је захватила око пола хектара врло сувог земљишта, где и најмања искра може да изазове последице несагледивих размера.

Житељи су за Инфо Врањске испричали да су одмах интервенисали ватрогасци и да је пожар релативно брзо угашен, али да је постојала реална опасност да ватрена стихија захвати и прве куће. Ватрогасци батаљона из Врања су брзом интервенцијом на терену пожар најпре локализовали, а потом и угасили.

Велика напредњачка журка у Врањској Бањи, којој су присуствовали скоро сви функционери СНС из Врања и Врањске Бање, током пожара је на кратко прекинута, али је убрзо настављена музичким програмом, након што се сазнalo да су ватрогасци угасили пожар.

Износ материјалне штете изазване пожаром није познат и ниједан лидер напредњака из Врањске Бање није био доступан за Инфо Врањске да прокоментарише овај догађај.

Припадници Ватрогасно-спасилачке јединице из Врања су 8. септембра 2017. године око 22 сата интервенисали на отвореном терену изнад Врањске Бање где је дошло до пожара који је захватио суву траву и ниско растиње, наводи се у саопштењу МУП-а поводом пожара у Врањској Бањи.

Одељење за медије и комуникације МУП Србије је саопштило да је „на лице места изашло пет ватрогасца са три возила, који су брзо локализовали и угасили пожар, у којем је причињена мања материјална штета и није било повређених“.

Н.В.

By 2Pak Buki feat DJ Senta, Letterbox Version)

PALI BUKI, NAPREDNJACI SU ZAKON

Ja sam 2Pak Buki,
Političar po struki
ovo je moja story
kriv sam što Banja
zamal da izgori.

*Ref: Izato, pre, posle i nakon
Pali Buki, pali, naprednjaci su zakon*

I kao što rekoh,
Ja sam 2Pak Buki,
Političar po struki
Život me nije mazio
ali ja sam čvrsto gazio
Odoh prvo kod Mladje
Računam, ekspertske sam bio gradje
Kad je Mladja pao
gde će odmah sam znao
Napred, napred, Buki, hrabar budi
Boske, brate, primi me na grudi

*Ref: Izato, pre, posle i nakon
Pali Buki, pali, naprednjaci su zakon*

Sjebali sam brzo Niku
I njegovu krimi kliku
Brat Boske mi je odma reko
Buki, biće od tebe neko
Osetio sam toplo oko srca
u Banđsticu kao kad se zabrca
Osetih neku čudnu milinu
pri pomisli na Nešu Slinu
Počeše da mi trnu prsti
Sa Vulinom ja u vrsti
Zamišljam, kakva slika
ja, a pored Bata Keramika
Istopih se ja u duši
pri pomisli na Martinovićeve uši
Sebi tada jasno rekoh
Napred, Buki, hrabar budi
Boske, brate, primi me na grudi

*Ref: Izato, pre, posle i nakon
Pali Buki, pali, naprednjaci su zakon*

Poslanik postah, gospodin pravi
al mi se nešto stalno mota po glavi
Beograd je Beograd, al ovi u Banji
s politiku su malo tanji.
Njima skupština ne znači ništa izgleda
ni to što me kamera snima anfas i spreda
Mislim zato moram da napravim nešta
da to bude samo moja fešta
Banđani da jednom vide
kako od Buki Bulat bide.

*Ref: Izato, pre, posle i nakon
Pali Buki, pali, naprednjaci su zakon*

Dode i to veče,
sve po planu teče
Jedu se kiflice, bikola se pije,
onako otmeno, a glamurozno nije.

A evo pristižu i naši Vranjanci
Sve sama gospoda, moji naprednjaci
zagrljaji, poljupci, Buki, druže, brate
sada će valjda i Banđani konačno da shvate
dokle si stigao,
e, naš Bulate.

Nastavak priče poznat vam je svima
Bilo je i vatre, malo više dima.
A ja sam samo vatromet hteo
Proklet bio dan kad sam onog Kineza sreo.

U teške dileme vatromet me stavi
šta da kažem Bosketu kada mi se javi
Iz oka mi levog jedna suza kane
da l' će Boske reći: Buki, piromane!

I dok čekam poziv, pevušim lagano
ipak, ja sam 2Pak Buki, političar po struki.

*Ref: Izato, pre, posle i nakon
Pali Buki, pali, naprednjaci su zakon*

ВУЧИЋ НЕЋЕ МИРНО СИЋИ С ВЛАСТИ

ФОТО: INSAJDER.NET

Бојим се да не постоји могућност мирног расплета. Биће много изазова, јер ће он морати да најпре одради независност Косова. После тог им више није потребан и онда ће бити најопаснији. Када схвати да је потрошен и да губи подршку, он ће кренути да изазива локалне конфликте, у нама и око нас. Тога се највише плашим

Јанко Баљак, редитељ и професор на ФДУ у Београду, друштвени активиста, члан председништва Покрета слободних грађана Саше Јанковића, у Врању је дошао као члан жирија „Златног пужа“. Каје да се овде осећа фантастично, у окружењу младих и талентованих људи. Он себе оцењује као радикалну особу која жели промене у друштву и покретање ове земље у правцу у коме иде читава Европа, дакле унапред, а не уназад. Баљак је активан уметник, вредан педагог, популаран твiterаш, политичар по нужди а пре свега слободомислећи грађанин који се не либи да јавно иступи у одбрану својих ставова. Прича отворено, без много длаке на језику, спреман да се бави и најтежим и најмање популарним

темама. Говори брзо, сигуран у своје ставове, за које нема потребе да их преиспитује или редукује, па његова прича звучи крајње убедљиво, али и врло занимљиво.

ВРАЊСКЕ: Откуд ви тренутно у Врању?

БАЉАК: У Врању сам јер се овде осећам ужасно пријатно, и мало је градова у Србији где се осећам тако. Када сам био директор фестивала кратког метра, упознао сам људе из ШАФ-а, и желео сам да им помогнем на сваки начин. Чаробно је то што се дешава ничим изазвано, да у Врању постоји нека есенција дечије анимације. То је племенита идеја која све време заслужује моју подршку. То је неки феномен, нешто се овде добро десило, и то траје 30 година, и много је важно да се то негује и поштује.

Може ли се то догодити и у стварности?

Имам идеју да се мора направити ретроспектива најбољих филмова са фестивала и из ШАФ-а. Да то види Београд, да види колико се бави опскурним људима и стварима, без умећа да цени нечији озбиљни рад. А то је генијално, та енергија која траје 30 година. Пролазиле су разне власти и разне културне политike, а ШАФ је опстао, и то се може само похвалити и подржати.

Али, Врање нема биоскоп, нема позориште... Рекло би се да то није издвојена српска ситуација. Постоји ли уопште култура у Србији?

Само на нивоу инцидента. Култура је потпуно затрта. Пример врањског позоришта је језива парадигма онога што се заиста дешава у

Србији. Да једно позориште са респектабилном позицијом у Србији доживљава све ово што се дешава, то личи на лош виц. Да једна држава није у стању да добре, младе људе окупи бар око идеје да се направи та зграда, ја то заиста не могу да схватим. Разумем да је негде циљ да се култура затре. Не мислим да је то свесни циљ Вулићевог режима, али они то дефинитивно раде, и у култури и у образовању. А то је идеја поробљавања и посељачења нашег друштва.

Култура је опасна за ово и овакво друштво?

Да, јер је за ову власт опасан онај човек који слободно мисли и говори, који о било чему има критички став. И то је страшно. На шта личи Србија, са људима које не интересује реалан живот? Ја се свађам са студентима који су

ВИДИМО СЕ У ЧИТУЉИ, ОПЕТ

Ви сте аутор култног документарца „Видимо се у читуљи“. Данас, преко 20 година касније, као да поново говори о актуелном времену?

Вучелић, Дачић, Вучић, то је та прича. Модел понашања из филма (богорадски врео асфалт и криминални ликови, пр. а.) поново је актуелан. И ово што се десило са врањским позориштем, то су деведесете, ви сте колатерална штета мафијашког обрачуна. Нисмо се макли од тог времена, и тај филм је ујасно актуелан. Рекетирање, о чему филм говори, у Србији је постало бизнис, и то бизнис СНС-а и његових активиста. Ако смо причали о Андрији и Кристијану, сада причамо о Вучићевом брату. То је тај модел. То се није искоренило, мафија и даље влада Србијом.

да не оду, као гомила људи која је то учинила, онда не смеју да вегетирају као амебе, мора нешто да се покрену, најпре у својој глави, па у овој држави. Ако си решио да одеш, срећан ти пут, вероватно си изабрао добар пут, али ако неко остане овде и претвори се у амебу, на шта то личи?

Да ли су друштвене мреже у овом часу, једина оаза српске слободне мисли?

чему онда ми причамо, о каквом дијалогу, о каквим медијама? Па РТС је постао крептина режима, и срам да буде Бујошевића због тога.

Како сад живети у таквој ситуацији, и може ли се у таквим условима уопште уметнички деловати?

Реално, иде на мишиће. Судбина уметника је да се не жали на своју судбину. Да би био уметник, ти мора да задовољиш њихове националне стандарде, од којих је једино смислена борба за Ћирилицу. Али, да ли постоји још нешто у овој земљи што се није десило пре 500 година, неки млади уметници, неки велики људи који завршавају као најгрђи социјални случајеви? Министар Вукосављевић је смислио како да држава до 2025. године повећа издавања од садашњих 0,6 на 1,5 одсто те године, када свет у најсиромашнијим земљама одваја један одсто за културу. А без културе и озбиљне реформе образовања нема нама помоћи.

Да ли су и сами културни радници одговорни за овакво стање?

Има пуно таквих људи, али ја их не доживљавам као уметнике ни као колеге, већ као колаборационисте. Можда звучим радикално, али ко год флертује са овом влашћу зарад својих ситних интереса, он је колаборациониста. У природи је уметника да се буни, а не да пристаје на ово што нам се дешава. И ни за кога од њих немам лепу реч и тој струји нећу се приклонити ни на који начин.

Ви сте и професор на ФДУ. Какво је стање у просвети?

Нисмо имали проблема на факултету, али то није случај на Универ-

МОЈА ГЕНЕРАЦИЈА ЈЕ ПОРАЖЕНА, И ТО РЕАЛНО МОРАМО ДА ПРИХВАТИМО. МИ СМО ЉУДИ КОЈИМА НИЈЕ УСПЕЛА ТА РЕВОЛУЦИЈА, И МИ МОРАМО ДА СЕ ПОГЛЕДАМО У ОЧИ И КАЖЕМО ТОЈ ДЕЦИ - МИ СМО ГУБИТНИЦИ. КАДА ВИДИШ ОВУ ВЛАСТ, КО ЈЕ ЧИНИ, КО КРЕИРА КУЛТУРНУ ПОЛИТИКУ, МОРАШ НЕГДЕ ДА ПРИЗНАШ СВОЈ ПОРАЗ

такође аполитични. А кад ће бити, ако не сад? Моја генерација је поражена, и то реално морамо да прихватимо. Ми смо људи којима није успела та револуција, и ми морамо да се погледамо у очи и кажемо тој деци - ми смо губитници. Када видиш ову власт, ко је чини, ко креира културну политику, мораш негде да признаш свој пораз.

Имају ли млади снаге и интересовања да мењају овакво стање?

Ако су већ решили да остану овде, а

Нажалост је тако. Опет, и тога има толико мало. И због те оазе слободе ти си осуђен на линч. Да ти одма председник државе умножи фотокопиране твитове и свађа се сам са собом у својим медијима. Да ли је то било где икада постојало, да председник државе у његовим емисијама политичке неистомишљенике ставља на ражањ?! Неки му тамо ликови, ревносно, принтају све на А4, онда он закаже емисију и свађа се са тим твитовима. Да ли то негде на свету још постоји? Ако им смета и та мала оаза слободе, о

ЗАШТО ЈАНКОВИЋ

Зашто баш Саша Јанковић?

Он је био опција која ми је највише одговарала јер сам ја дубоко антимајиониста, и импоновала ми је та листа иза „апела 100“. Верујем у грађанску Србију, и ту сам препознао причу где могу да ставим своје име без икаквог размишљања. Да ми је та ДС вљала, ја бих се ту учланио. Али, очигледно нам је била неопходна оваква политичка понуда, неки су се људи ангажовали, па ћемо видети шта и како. Шта нам друго преостаје, да се сви иселимо из Србије и да им је препустимо?

зитету. Сигурно је да не постоји та критична маса побуне, нити подршке професора студентима. Када су студенти изашли после избора, то се најбоље видело, тај професорски мук, за разлику од неких година које су биле охрабрујуће. Садашња генерација професора није препознала тај бунт, али била је то прилика да подрже студенте.

У тој ситуацији ви сте изабрали да се активно бавите политиком, у Покрету слободних грађана, где сте у Председништву. Који су разлози за ово ангажовање?

Укључио сам се у Покрет јер ми је довде да трпим критику о томе како ми само говоримо, а ништа не радимо. Ово доживљам као последњи покушај да овога пута директно покушам да нешто урадим, да ударим главом о зид, разбијем је, али да ми не буде жао, јер сам пробао и то. Надам се да ће ово успети, али је важно да покушавамо, стално. Разумем и људе којима је политика преко главе, али ово је мој начин. Бар се боље осећам. Да се саберемо, да нешто покушамо, па ако може, може.

У ком правцу би се ствари у Србији даље могле развијати?

Бојим се да не постоји могућност мирног расплета. Не могу да замислим да Вучић мирно сиђе с властима. Биће много изазова, јер ће он морати да најпре одради независност Косова. После тога им више није потребан и онда ће бити најопаснији. Када схвати да је потрошен и да губи подршку, он ће кренути да изазива локалне конфликте, у нама и око нас. Тога се највише плашим.

Како би Србија могла реаговати, док није касно? Следи прва прилика, београдски избори?

То ће бити озбиљан тест, зато што он реално у Београду није имао неки велики резултат. И никада се та главна струја није добро проводила на београдским изборима.



ПРОФИЛ

Јанко Баљак рођен је у Београду 1965. године. Дипломирао је режију на ФДУ, а први кратки играни филм снимио је 1986. године. Аутор је десетине емисија на ТВ Београд. Један је од оснивача ТВ продукције Б92 где је реализовао низ документараца који су вишеструко награђивани. Редован је професор ФДУ-а, на предмету документарни филм. Од 2009. до 2014. године био је уметнички директор фестивала „Кратког метра“. Најпознатији по филмовима „Видимо се у читуљи“, „Етички чисто“, „Вуковар, последњи рез“ и филма о Зорану Ђинђићу. Ожењен, отац три ћерке.

Кренули смо у ту причу, али шта год да изговориш, креће ужасан медијски спин. И сад, да ли да причаш о било чему, или да гураш своју причу, без икаквог новца? Како да трчиш равноправну трку ако су нам везане и ноге и руке? Са таквим условима, ови избори постају бесмислени. Сигурно је да ћemo изаћи на улице, било којим поводом, а тих повода је све више.

Верујете да постоји шанса?

Верујем да има енергије, видело се то на председничким изборима, и ти људи нису нестали, као ни она деца са протеста. То постоји, потребан је окидач, то није завршена прича, и мислим да ће то експлодирати. Оптимиста сам, и ако падне Београд, они немају чему да се надају, пада све као кула од карата.

Има ли опште добре воље за политички наступ који би могао омогућити такав расплет?

Расцепе прави ова власт, и све је то један велики спин. Од 93 оснивача покрета напустило га је само троје људи. И нико није рекао да нас и даље не подржава. А од тога се прави слика да је то потпуно расуло. Очигледно је да их ми као озбиљна алтернатива иритирамо до бола.

Али, има ли Србија времена да чека?

Реално, мислим да ће се све дешавати много брже него што они очекују. Много ће допринети и то што се они међусобно даве, и то је негде наша шанса. Не може да постоји странка са 700.000 људи у Србији, то су чекачи који стално питају „а где је ту моје место“. А нема њиховог места, и они ће се први побунити. Велики притисак ће доћи према Вучићу од његових, а ми ћemo се само добро снаћи у таквој ситуацији.

На крају, можемо ли поново да вас очекујемо у Врању?

Имам један пројекат, баш везан за врањско позориште. Реч је о позоришној престави и истовремено прављеном документарном филму о Бори Станковићу и његовој „Нечистој крви“. Млади људи су овде драгоценни, као и свако кога не интересује да само блеји по кафићима. Само, не верујем да ће овдашња градска власт подржати тај пројекат.

Саша Стојковић

КОРУМПИРАЊЕ АНТИКОРУПЦИЈЕ

Иако је све требало протећи без уплива политике, од седам члнова Конкурсне комисије за избор члнова ЛАФ-а, најмање двојица су страначки људи – Зоран Величковић Зуја (СПС) и Бранислав Поповић (СНС). Од десеторо кандидата који су ушли у ужи избор за тројицу је установљено да су сигурно у партијама, а од петоро на коначној ранг листи, четворица су сумњива или на политичко припадништво или на неподобност због рада у секторима који се финансирају из јавних извора.

Апсолвент економије Ђарко Аначков каже за Врањске да је као кандидат за чланство у Локалном антикорупцијском forumу (ЛАФ) дисквалификован из разлога који би заправо требало да буду најбоља препорука за партиципирање у таквом телу.

Дисквалификован је, каже, са образложењем да је „укључен у многа радна тела која се баве тематиком из домена ЛАФ-а“.

„Одговорно тврдим, под пуном моралном, материјалном, кривичном, каквом год хоћете одговорношћу, да никада у животу нисам био члан ниједног радног тела, а камоли тела које се бавило питањима антикорупције. Волео бих да доставе доказ да је супротно, али наравно да га нема. А то је пресудило да не будем међу пет кандидата“, каже са неверицом Аначков.

ПОЛИТИЧАРИ БИРАЈУ: Из истих разлога, јер је, како каже, по мишљењу Комисије „превише стручна“, шансу да уђе на коначну ранг листу изгубила је и Хаџи Ивана СТОШИЋ, кандидаткиња која је, као и Аначков, дошла као несврстана и независна, из НВО сектора, прецизније из Коалиције за транспарентност југа Србије. „Јавно од њих тражим да прибаве потврде од тих радних тела где сам наводно члан, да направе листу и да ми то доставе као доказ“, каже Стошићева.



ИВАНА СТОШИЋ: ТРАЖИЋУ ОБЈАШЊЕЊЕ



ДАРКО АНАЧКОВ: БРОЈНЕ НЕПРАВИЛНОСТИ

Она приговара да „нико не зна како је Комисија за избор члнова ЛАФ-а оформљена, на који су начин кандидати за комисију првобитно скупљени да би им се предочила идеја, а затим међу двадесетак и одабрани баш људи ти који су одабрани (њих

седморо) и ко је одлучио да у Комисији буду „најмање два политичара“, што „обесмишљава цео процес“. Аначков додаје да се у наставку, са таквом комисијом, десило да је од петоро кандидата, који су ушли на листу о којој ће се изјашњавати



ЗОРАН ВЕЛИЧКОВИЋ (СПС) И БРАНИСЛАВ ПОПОВИЋ (СНС), ЧЛНОВИ

врањски парламент, само један код њега „није оставио сумњу да је близак, или потенцијално близак партијама на власти“.

„Најпре, једна кандидаткиња ради у тужилаштву, а у јавном позиву који је Град Врање објавио 1. јуна лепо пише да особа која подноси кандидатуру не сме бити запослена у институцијама или установама које су директни корисници републичког или локалног буџета. Потом, када смо мислили да је разговор са кандидатима завршен 5. јула, појавили су се кандидати Татјана Павловић и Игор Николић. То су једини кандидати који се нису појавили на првом интервјуу. Комисија у записнику није навела из којих разлога је одложен разговор са њима, већ је само касније констатовала у записнику да је наставила са радом 17. јула 2017. Тај „наставак рада“ је у ствари био интервју са та два кандидата, у посебном термину. Треба ли рећи да су обоје добили позитивно мишљење Комисије за пријем у ЛАФ и ушли у коначан предлог од пет кандидата“, наводи Аначков.

Он тврди да је на крају, упркос свим неправилностима, имао шансу да уђе међу пет кандидата.

„Онда је уместо мене упао бивши општински већник и члан Социјалдемократке партије у Врањској Бањи Милан Антић. Ту се срушила цела концепција на којој наводно треба да почива избор чланова за ЛАФ“, открива Аначков.

СИНХРОНИЗАЦИЈА: У важном



ОВИ КОМИСИЈЕ, НА СВОЈИМ РЕДОВНИМ СТРАНАЧКИМ АКТИВНОСТИМА

ПРОТИВ ПОСЛОВНИКА

Председница Комисије за избор чланова Локалног антикорупцијског форума, професорка Педагошког факултета у Врању Данијела ЗДРАВКОВИЋ каже да се уздржала од оцењивања кандидата из разлога што, по њеном субјективном осећају, није испоштованик Пословник о раду комисије.

„Иначе сам професор, оцењивач и знам да су за оцењивање потребни индикатори и параметри. А, када су ти параметри и индикатори у неком делу мало поремећени, немам вредносну неутралност, ни објективност да бих лично и као председница комисије стала иза оцена које су донете“, каже Здравковићева, остајући загонетна на додатно новинарско питање о чему је заправо реч.

Маја МИТИЋ, градска омбудсманка и чланица Комисије, пак наводи да је њој сметало што конкурс није дефинисан у складу са препроукама мониторинга.

„Препорука БИРОДИ-ја је била да чланови ЛАФ-а не би смели да буду чланови политичких партија. То није дефинисано на конкурсу, што повлачи да текст конкурса није био у складу са препорукама БИРОДИ-ја. Тиме су поједини кандидати доведени у заблуду. Морали су да прибављају и плаћају документацију, иако због чланства у партијама уопште не би смели да буду кандидати“, образложе Митићева свој став о уздржаности приликом оцењивања кандидата.

процесу формирања ЛАФ-а, по његовом мишљењу, уши паре информација о партиципирању у Комисији Зорана Величковића (члан СПС, власник РТВ Врање, делегиран од Удружења новинара Србије) и Бранислава Поповића (СНС, у име Привредне коморе).

„Иако у Пословнику о раду комисије никде децидирано не пише да чланови Комисије не смеју бити у политичким партијама, што мислим да није случајно, ипак се у том документу, одмах у члану 1, јасно наводи да је комисија „независно и непристрасно тело“. А, шта су Величковић и Поповић као чланови СПС, односно СНС и да ли се независни? Није тешко извући закључак да политичари заправо одлучују о чланству у ЛАФ-у. Браво, све је наопако“, огорчено ће Аначков.

Мирише на синхронизовано деловање када се прочита информација из документа „Мониторинг извештаја о спровођењу Конкурса за избор ЛАФ-а Града Врања“, у коме су представници БИРОДИ-ја написали да су се два члана Комисије (треба ли рећи Величковић и Поповић) „заложили да се дословно поштује конкурсни услов, по којем члан ЛАФ-а не може бити страначки функционер, што по њима значи „да у састав тог тела могу ући и чланови политичких странака“. Они су то, дакле, јавно тражили. У Комисији су, осим ове двојице, били проф. др Данијела Здравковић са Педагошког факултета као председница, Радоман Ирић (НУНС), те у функцији члanova Маја Митић (градска омбудсманка), Каја Раимовић (цивилни сектор) и Столе Филиповић, бивши начелник Полицијске управе Врање, предложен за чланство у Комисији у име СУБНОР-а, организације вазда блиске свакој власти. Секретар Комисије била је Јелена Пејковић, а у својству посматрача процеса успостављања антикорупцијског механизма у Врању пратили су Зоран Гавриловић, Зорица Миладиновић и Андрија Вранић, као представници Бироа за друштвена истраживања (БИРОДИ).

Записник са пете седнице Комисије од 18. августа ове године открива следеће детаље: седници је присуствовало 5 од 7 чланова. Нису се појавили Ирић и Филиповић. За овог последњег одбијени кандидати тврде да симпатише Јединствену Србију и да је виђан на страначким скуповима. Кад се прешло на тачку два (утврђи-

вање предлога коначне ранг листе кандидата за ЛАФ), председница комисије Данијела Здравковић рекла је да сматра како „има много проблема и извесних одступања у самом поступку“, те да ће због тога „бити уздржана и неће приступити оцењивању кандидата“. За уздржаност су се определиле и Митићева, и Раимовићева, капирајући вероватно у ком правцу све иде.

Онда на тој кључној седници, вероватно не случајно, „банку“ опет узима Величковић, који потежуји флоскуле из свог добро познатог соцреалистичког вокабулара, вади кестење из ватре и креће да „тепа“ осталима како је „комисија добро и вредно радила од самог почетка“. Заборављајући сигурно не случајно на властити и политички бекгрунд Поповића, па и могуће кокетирање субноровца Филиповића са политичким субјектима, лицемерно констатује да „то што је један члан прекршио правила пословника не представља разлог да се рад Комисије доведе у питање, јер би се на тај начин показало да је ова Комисија немоћна и неспособна“.

УЗДРЖАНОСТ: Здравковићева и Митићева, и после овако добро-намерних и „неовисних“ савета, остају срца каменога на добро знану политичку слаткоречивост, али Раимовићева волшебно мења свој став и пристаје да оцени кандидате, саопштавајући своју коначну ранг

НИШКИ МОДЕЛ

Представница ЛАФ-а Ниш Зорица Миладиновић, навела је у Мониторинг извештају о спровођењу конкурса за избор врањског ЛАФ-а, да је у Моделу ЛАП-а и у Конкурсу за избор чланова ЛАФ-а Ниш наведено да члан ЛАФ-а не може бити страначки функционер.

„Како је Комисија оценила, то налаже јавни интерес, пошто је реч о антикорупцијском телу које у пуном капацитetu мора бити аутономно и независно, а и „сваки члан странке већ данас може постати страначки функционер“.

Према оцени представнице ЛАФ-а Ниш, у јавном правном саобраћају се користи израз „функционер странке“, јер је само чланство у политичкој странци приватни податак, који се не може истицати као услов у јавним пословима, али се код избора чланова аутономних тела, код којих је та аутономност „услов свих услова“, подразумева да они не треба да буду у страначком чланству.

листву. Исто чине Величковић и Поповић, а на седници се чита листа одсутног Филиповића коју је раније ваљда електронским путем или писмом послao своје оцене. И тако Комисија, без изјашњења троје чланова, утврђује предлог коначне ранг листе, без консензуса и без двотрећинске већине, иако Пословник (члан 11) налаже „консензус, а само изузетно двотрећинску већину“, и то ако претходно пропадну три круга гласања, што овде није био случај.

Оно што ће згрозити сваког коме смета корупција у друштву је чињеница да су се, и поред свих упозорења и препорука, у ужем избору оддесеторо нашли (срећом и отпали) кандидати из политичких партија Игор Илић, Бобан Трајковић и Бранислав Стојковић. Чланови Комисије нису у вези са њима по-

стигли неопходан консензус, пише у записнику, „имајући у виду став поједињих чланова Комисије да кандидат који је члан политичке странаке није подобан да буде члан ЛАФ-а“.

Још једна занимљивост. Изјаве о непостојању приватног интереса у вези са учесницима конкурса, у које између осталог спада и припадност члана Комисије и кандидата за члана ЛАФ истој политичкој странци, потписали су сви чланови Комисије.

„Нејасно је онда како се десило да у првој групи кандидата буде више њих који припадају партијама, па и оним из којих су Величковић или Поповић, и да у ужи избор уђу тројица кандидата који су управо из тог разлога на крају дискувалисани. Одмах је речено да то не може. До момента дискувалификације, они су били у врху листе, двојица њих чак међу првих петоре“, наводи Аначков.

Он је писменим путем приговорио на цео процес званичним дописом на више републичких и локалних адреса, између осталог и градском заштитнику грађана. Очекује ли он или неко други да се било шта промени у сачињеном предлогу кандидата? Наравно да не. У овој земљи власт ради шта хоће и никакви је закони и правила не занимају кад је у питању њихов врховни интерес - одбрана власти. Важно је само да спроведу шта су научили. И да нико не виче, не говори гласно, не пише по интернету нешто ружно о њима. Да сви ти независни зађуте. А да о корупцији говоре само представници власти. Онако узгред, пред изборе.

Дејан Димит

14. септембра 2017. ВРАЊСКЕ

ЗОРАН ГАВРИЛОВИЋ, БИРОДИ АКО ЈЕ БИЛО ПРИТИСКА, МИ НЕ ЗНАМО

Представник БИРОДИ-ја Зоран ГАВРИЛОВИЋ каже да је та организација од почетка заузела став да не коментарише процес док се не заврши, тј. док Скупштина града Врања не донесе одлуку о члановима ЛАФ-а.

„Комисија за избор чланова ЛАФ-а самостално и независно реализује изборну процедуру. Одлучује о кандидатима на основу утврђених критеријума, самостално одређује и термине за интервјуе и оцењује кандидате. Ми као монитори не располажемо информацијом да је на било ког члана Комисије вршен притисак“.

Модел ЛАП-а који је урадила Агенција за борбу против корупције, додаје он, не предвиђа да чланови комисије не смеју бити чланови политичких странака.

„У комисији у Врању није било представника јединице локалне самоправе, осим координатора за интегритет (заменик градоначелника Ненад Антић, није се јављао на телефон за разговор о овој теми п.а), али он није присуствовао ниједном састанку комисије. Чинили су је само представници невладиног сектора, новинарских удружења, привредне коморе и градска омбудсманка. Изјаве о непостојању приватног интереса у вези са учесницима конкурса, у које између осталог спада и припадност члана Комисије и кандидата за члана ЛАФ-а истој политичкој странци, потписали су сви чланови Комисије“, наводи Гавrilović.



НА МЕТИ ЧИСТАЧИЦЕ И ПОРТИРИ

Изјава портпаролке Градског већа Зорице Јовић изазвала је пометњу међу радницима у Градској управи мислећи да су спасени од рационализације која им прети. Отпуштања ће, ипак, бити, али је број запослених променљив. Сада су на списку њих 23

Отпуштања ће бити, а категорија која је изабрана и која ће добити отказ у Градској управи је најнижа и најтежа за запошљавање. То је категорија чистачице и обезбеђења, односно портири. То је одређени вид дискриминације, али нико нас као синдикат ништа не пита, нити нас обавештавају о систематизацији. А, у синдикат је учлањено 85 одсто запослених у Градској управи. Немамо комуникацију са нашим послодавцем. У посебној немилости су запослени овде, каже Јелена Јанковић, председница Синдиката Градске управе.

Дошло је, наводи, до некаквог неспоразума у тумачењу изјаве Зорице Јовић, већнице за културу, образовање, информисање и верска питања и уједно портпаролку Градског већа.

НЕСПОРАЗУМ: Иначе, на једној од конференција за медије, Јовићева је говорила о Одлуци о систематизацији радних места у Градској управи коју је усвојило Градско веће и констатовало на седници да неће бити промене броја запослених, већ ће по службама бити извршена прерасподела запослених радника.

„Верујте да смо сви изјаву већнице разумели исто. Људи су се на тренутак обрадовали и одахнули мислећи да су спасени. Али је та радост кратко трајала. Ја сам позвала већницу

СИСТЕМАТИЗАЦИЈА, НЕ РАЦИОНАЛИЗАЦИЈА

Зорица Јовић, чланица Градског већа за културу, образовање, информисање и верска питања и портпаролка Градског већа, каже да смо ми сами погрешно претумачили њене речи.

„Ја сам лепо на конференцији за медије рекла да је реч о систематизацији, а не о рационализацији која и није у мојој надлежности. Ради се о систематизацији јер је због повећаног обима послла дошло до прерасподеле радних места. И, то није моја изјава, већ одлука коју је донело Градско веће. Ја сам је само пренела“, јасна је Јовићева.

Зорицу Јовић и она ми је објаснила да је реч о систематизацији радних места која је усвојена тог дана на Градском већу“, каже Јанковићева и одмах појашњава:



ЈЕЛЕНА ЈАНКОВИЋ: ПРОБЛЕМ СУ ПАРЕ

портир, није још увек распоређен“, напомиње Јанковићева.

У Градској управи, према њеним речима, има 12 запослених који

одлазе природним одливом и још толико који би добровољно отишли уз социјални програм. „Због тога сматрамо да нема потребе ни за каквим отпуштањем и агенцијама. Проблем је само у парама које би требало да се обезбеде за социјални програм. И докле се стигло са овим отпуштањима, не могу да кажем јер, једноставно, не знам. Од последњег састанка са Градским руководством, нико ми ништа није рекао“, истиче она.

ПРОМЕНЉИВ БРОЈ: Врло је променљив, како каже, и број запослених који треба отпустити.

„Последња бројка којом баратамо је 23, повећао се број. Тако је речено на том последњем састанку. Ми одлично знајмо да смањења мора бити, али знајмо да ће следеће године бити још ригорозније“, наговештава Јанковићева.

Градску управу, по свему судећи, неће заобићи рационализација и да су на списку од 99 запослених у јавном сектору, сви једнаки. Само што су на листи најугроженије чистачице и портири.

АРИТОНОВИЋ БЕЗ ОДГОВОРА

Редакција „Врањских“ је у петак, 8. септембра 2017. године, послала на службени мејл питања начелнику Градске управе, Душану Аритоновићу, о разјашњењу Одлуке о максималном броју запослених у локалној самоуправи, односно, у Градској управи и за објашњење шта конкретно подразумева извршење прерасподеле запослених радника. И, да ли заиста у Градској управи неће бити отпуштања.

Одговор до закључења овог броја нисмо добили.

ПОПИСАНИ, ПА ОТПИСАНИ

Зоран Спасић из Индустриског синдиката Новог дома тврди да директор Петровић не говори истину када каже да је случајност што су сви са списка технолошког вишке радника у том јавном предузећу чланови Индустриског синдиката. Директора, који све негира, сумњиче да их прогања од 6. априла, када је од синдиката захтевао да му достави списак чланова

Зоран СПАСИЋ, члан Индустриског синдиката у ЈП Нови дом, тврди да је скоро све што је директор тог предузећа Горан ПЕТРОВИЋ изјавио на конференцији за новинаре прошлог петка (8. септембра), у вези са отпуштањем са посла чланова овог синдиката, „конструисана лаж“.

„Свака његова реченица може се довести у питање. Све је подложно аргументованом демантовању. То што је испричao пласирано је са циљем да се Индустриски синдикат и његов утивај у предузећу максимално минимализује“, упозорава Спасић. Директор Петровић је, подсећања ради, изјавио да се „сасвим случајно погодило“ да је отпуштен пет радника и да су баш сви из Индустриског синдиката.

„Они, са друге стране, синдикат нису формирали случајно, већ да би себе заштитили, јер су на одређеним функцијама“, поручио је Петровић, што можда наговештава да и није све било баш случајно.

Синдикалац Спасић има своју

аргументацију у прилог „(не)случајности“.

„Није случајност да су свих пет радника који су на листи за отказ чланови нашег синдиката. Убрзо након долaska на чело предузећа, он је 6. априла од синдиката захтевао да достави списак чланова. Сумњамо да је то урадио како би кренуо у лов на те људе и да би све резултирало овим што се десило“, експлицитан је Спасић.

СЛУЧАЈНА СЛУЧАЈНОСТ: Након много превирања, чак „две систематизације“ у кратком времену, дошло се до тога да су три члана синдиката узела исписницу у року од два дана. И то не било ко, него и људи из менаџмента. Ипр, Александра Сања СТОЈАНОВИЋ, Славко НИКОЛИЋ и Братислав ЈАЊИЋ.

„На конференцији за медије та иста Сања Стојановић је рекла да је отишла из синдиката још пре долaska Петровића на место директора (април 2017; прим. аут), а на исписници се јасно види да је то учинила 21. јуна ове године“, скреће пажњу Спасић док новинару показује копију захтева за иступање из Индустриског синдиката са Стојановићкиним потписом.

Прошлог петка пред медијима је, опет та Сања Стојановић, финансијска директорка у Новом дому, помало и невешто, покушала да објасни кад је иступила из синдиката. „Била сам члан Индустриског синдиката, али сам се ишчланила недав... па, има један дужи временски период, пре долaska директора Петровића“, рекла је она, док јој је успут Петровић освежавао памћење. На опаску новинара да на исписници, коју је она парafirala, пише да је то



ДИРЕКТОР НЕ ГОВОРИ ИСТИНУ: СПАСИЋ

учињено 21. јуна, одговорила је да је и раније подносила захтев за иступање. „Први пут још пре годину дана. То је вероватно сад тек заведено код секретарице. Таман посла да је било некаквих притисака. Ово предузеће не функционише по принципу силе или наредбе са врха, него је добра воља сваког радника да ли ће бити члан синдиката или не. Финансијски сам руководилац већ неколико година, морам да једнако третирам чланове оба синдиката“, каже Стојановићка.

Други проблем, каже синдикалац Спасић, отвара се у вези са Петровићевом изјавом да, тренутно, у фирмама раде три машинске инжењера. Они постоје на папиру, како каже Спасић, али није тако у стварности, јер је „реална могућност да у Новом дому ускоро остане само један“.

„Рецимо, Ивица МИЛЕНКОВИЋ, директор ЈП Управа Бање је на том списку, а замрзао је своје радно место у Новом дому. Други машински инжењер, Миодраг МАРИНКОВИЋ,



НЕ ЛАЖЕМ НИ У СВОЈУ КОРИСТ: ПЕТРОВИЋ

који има све лиценце, 25. септембра одлази у старосну пензију, пуни 65 година живота. И последњи је Стојадин СТОЛЧИЋ, који је тренутно на месту руководиоца сектора развоја. Он је једини активни машински инжењер у фирмама, уз напомену да и њега, као и комплетно руководство, очекује суђење 2. октобра, због сумње на злоупотребу службеног положаја“, наглашава Спасић.

Петровић, међутим, у овоме не види ништа чудно, јер, како каже, у Новом дому тренутно раде два машинска инжењера и један руководилац техничког сектора, Славко Николић, иначе технolog машинства. Ипак, он нема звање машинског инжењера.

„Па, добро. Не видим ту ништа лоше. Миодраг Маринковић је још увек у радном односу, а до кад, видећемо. Можда ће да му продуже годину или годину и по дана, како закон дозвољава. Одакле знate?“, на питање питањем одговара Петровић.

Са њим се делимично слаже Спасић, у погледу законских одредби, али износи другачије мишљење.

„Таква могућност постоји само ако стручњак нема адекватну замену. Имали смо случај са кардиологом Тимчићем у медицинском центру, чији је одлазак у пензију дуго одлаган баш због тога што није имао ко да га замени. Али, није нормално да Петровић отпушта људе у четрдесетим годинама, који још могу да допринесу фирмама, а да чува човека пред пензијом“, објашњава Спасић. Позиција у фирмама Ивиће Миленковића, другог од тројице преосталих машинских инжењера, такође је дискутибилна.

„Тачно је, али он може да се врати из Управе Бање у наше предузеће кад год одлучи. Радно место мора да га

РЕПРЕЗЕНТАТИВНОСТ

Синдикалац Зоран Спасић каже да је Индустриски синдикат, према свим актима, формиран и постоји у складу са законом. У једном моменту, октобра 2016, синдикалци су чинили 30 посто од укупног броја радника: од 51 запосленог, у синдикату је било 16 радника.

„Тај број се смањио одласком из фирме радника на одређено време, па смо у ову годину ушли са 13 синдикалаца и њих је Петровић затекао. Одмах је отпустио једну радницу, чланицу синдиката, а почетком маја прогласио технолошким вишком тројицу радника, од којих су двојица чланови синдиката, те број пада на 10. Средином јуна два члана се, без икаквог објашњења, ишчлањују. Остаје нас осморо. Сања Стојановић 21. јуна 2017. узима исписницу, а ми онда прикључујемо још једног члана, па нас је и даље осам. Два дана након тога губимо математичку репрезентативност, јер излазе Славко Николић и Бата Јањић. У синдикату нас остаје шесторо“, каже Спасић.

То, међутим, према његовим речима, не значи да синдикат престаје да постоји, баш као ни закони о раду који се примењују на синдикате.

„Да би био репрезентативан, синдиката мора да има 15 посто од укупног броја запослених у фирмама. Тренутно та квота је шест, а потребно је да буде 6,2. Фали, значи, један члан. Синдикат је оставкама од 23. јуна 2017. доведен до руба репрезентативности“, објашњава Спасић.

чека“, образлаже Петровић.

Истина је да у фирмама постоје двојица радника са Вишом машинском школом, дели Спасић мишљење Петровића, али истиче „неистину у вези са тим коју је директор изрекао“. „Говорећи о нама петорици из Индустриског синдиката, директор Петровић је изјавио да се ради о инжењерима са Вишом грађевинском школом, без лиценце, који су одласком радника грађевинске оперативе остали да сами себи шефују. Ради се, заправо, о Дејану СТАМЕНКОВИЋУ, потпредседнику синдиката, који поседује диплому Електронског факултета у Нишу“, реплицира Петровићу Спасић.

СТРУЧНА СПРЕМА: Петровић, међутим, каже да четворица од петорице из Индустриског синдиката који су проглашени технолошким вишком, имају завршену Вишу грађевинску школу, а један Високу, седми степен.

„Дејан Стаменковић је дипломирани инжењер електротехнике, а Спасић грађевински инжењер који је почeo са радом у предузећу са средњом стручном спремом четвртог степена и био је пословођа градилишта. Што се тиче Зорана Спасића, он је прву пријаву поднео пре три године, примљен је као обичан радник на градилишту. Да ли је он имао седми степен, или није, то ме не интересује. Он је исплаћиван као радник и тако се водио код нас“, каже Петровић.

Директор додаје да нема намеру да даје неистините информације.

„Никад не лажем, макар било на моју штету. Он је имао решење као ВКВ зидар-тесар, дакле прво решење са средњом стручном спремом, и то од 29. октобра 2013. када је засновао радни однос у фирмама“, каже Петровић.

Зоран Спасић не негира да је запослен као радник са четвртим степеном.

„Тачно је да сам 21 месец примао плату као зидар-тесар, а дошао са дипломом Грађевинског факултета коју сам добио 1992. године. Нисам ни на који начин оштетио фирмум, јер сам примао плату зидара, много мању од оне коју је требало да примам по основу школске спреме. За разлику од Петровића и неких његових садашњих партијских колега, који су са средњом стручном спремом имали плате као да су доктори наука“, категоричан је овај синдикалац.

ДРАГАН МАТИЋ СИСТЕМ НАКЛОЊЕНИЈИ ПОСЛОДАВЦИМА

Председник Индустриског синдиката Србије Драган МАТИЋ каже, осврћући се на случај Новог дома, да су се спорови у Врању у прошлости углавном завршавали позитивно по чланове тог синдиката.

„Послодавци су спремни да плаћају милионске казне, само да не дозволе да синдикат опстане у њиховом предузећу. Сада смо врло опрезни када се покаже потреба од стране запослених да оснују синдикат, јер нама није циљ да синдикалци буду изложени шиканирању и малтеретирању. Не зато што синдикат нема довољно капацитета и механизама да их штити, већ зато што се налазимо у држави која нема систем или је тај систем знатно наклоњенији послодавцима него запосленима“, наводи Матић.

Спасић истиче, показујући уговор и своју факултетску диплому, да је одлуком Горана Петровића постављен да управља магацином у предузећу Нови дом. Тако да ни он нема везе са грађевинском оперативом, како је тврдио Петровић пред новинарима.

„Милан ЈОВАНОВИЋ је радник грађевинске оперативе са четвртим степеном, председник синдиката Милорад СТАНОЈКОВИЋ, који нема везе са грађевинском оперативом, има завршну Вишу грађевинску школу, то је тачно, има решење референта наплате, са коефицијентом 3,2, а чија је нето плата 49.512,77 динара за месец август ове године. Петровић је изјавио да му је бруто износ 81.034,25 динара“, објашњава Спасић.

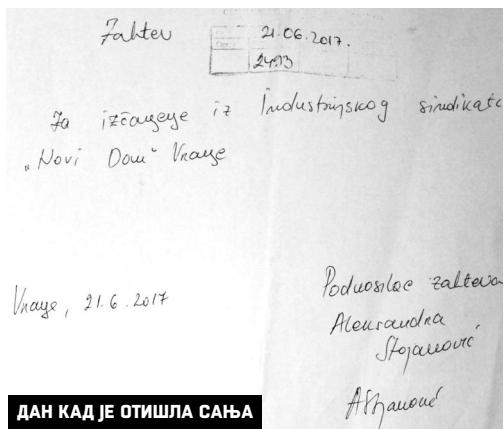
Он истиче да школска спрема „доброг дела радника у предузећу нема везе са

радним местима на која су распоређени“, иако је тачно да би референт наплате требало да буде из економске струке.

„На пример, радник задужен за јавне набавке мале вредности је Радивоје МИКИЋ, који има четврти степен Средње учитељске школе“, сликовит је Спасић.

АДВОКАТ ПРЕКО ПРАВНИКА:

Спасић посебно наглашава да се и Славко Николић, који је технички руководилац, и Стојадин Стојчић, руководилац сектора развоја, као и Радивоје Микић, задужен за јавне набавке мале вредности, поред директора Горана Петровића сумњиче за злоупотребу положаја. Он поставља питање како и ко, супротно члану 51. Закона о јавним предузећима, а под сумњама на злоупотребу положаја, дозвољава Петровићу да управља јавним предузећем, да доносе систематизацију која ће, сматра Спасић, сигурно да нанесе штету фирмама.



ДАН КАД ЈЕ ОТИШЛА САЊА

„Не само тужбама радника, него и у пословном смислу отварају се могућности да се ради малверзације са добављачима и извођачима радова, јер нема ниједне компетентне личности да контролише будуће радње предузећа.“

Да ли и они треба да буду сuspendовани? Комплетно техничко руководство већ је требало да буде под суспензијом“, мишљења је Спасић. Он додаје да Нови дом тренутно запошљава четири правника, а поред тога се ангажује адвокат за спорове које води ова компанија, јер правници из фирмe не испуњавају услове да заступају фирму пред судом.

Директор Петровић, ипак, апострофира да у овом тренутку у фирмама раде три правника.

„Две колегинице које имају положен правосудни испит имају уговор на

одређено, а ту је и Владан СТОЈАНОВИЋ, који је преко 20 година у предузећу, правник је, али нема положен правосудни испит. Да не бисмо оптетили грађане и наше кориснике, одлучили смо да је боље да имамо два

правника него да адвокати наплаћују таксу и друге дажбине. Нови правници нису ангажовани по политичкој линији“, недвосмислен је Петровић. Зоран Спасић на ово одговара контрапитањем.

„Да није можда и Срба ДИМИТРИЈЕВИЋ, иначе задужен за јавне набавке, по стручни правник? Он је, додуше, у Нови дом дошао са шестим степеном, а да ли је у међувремену дипломирао, не знам. То су, дакле, четири правника“, каже Спасић. Спасић се нада да ће градска власт увидети грешку и да ће одустати од нове систематизације која је, по његовом мишљењу, штетна по Новијем.

У супротном, сматра, питање је да ли ће предузеће убудућности моћи да функционише са постојећим кадром.

Душан Пешић

аша фабрика се бави производњом тапацираног намештаја, пре свега софа и кревета. У Русији смо најбољи у свом сегменту, па је наша жеља и амбиција да своје знање и искуство пренесемо на ово тло и да их накалемимо на традицију производње намештаја у Врању да бисмо креирали производ којим ће Србија моћи да се поноси у остатку Европе, каже Александар Комаров, директор руске фирмe „Спилит“, која ће у халама „Јумка“ производити намештај.

ВРАЊСКЕ: Најављено је да руска фирмa „Много мебели“ треба да отвори фабрику намештаја у Врању. Докле сте стигли са овом инвестицијом?

КОМАРОВ: Отворена је фабрика

МИНИМУМ ЈЕ 350 РАДНИХ МЕСТА КОЈИ ЖЕЛИМО ПОСТИЋИ У ДРУГОЈ ПОЛОВИНИ 2018. ГОДИНЕ, А ДО КРАЈА 2017. ЋЕМО ЗАПОСЛИТИ ПРЕКО 120 ЉУДИ, ОБЕЗБЕДИТИ ИМ ЛЕПЕ УСЛОВЕ И АДЕКВАТНУ НОВЧАНУ НАДОКНАДУ ЗА РАД

под пословним именом „Спилит“. Тренутно радимо на успостављању процеса производње и запошљавамо раднике. Можемо слободно рећи да Врање има одличан кадар и озбиљну школу у производњи намештаја. Право место за оне који цене стручан кадар.

Да ли је тачно да планирате отварање 350 радних места у фабрици у Врању?

Минимум је 350 радних места који желимо постићи у другој половини 2018. године, а до краја 2017. ћемо запослити преко 120 људи, обезбедити им лепе услове и адекватну новчану надокнаду за рад.

Фабрика ради у једној од хала „Јумка“, тамо се склапају гарниту-

СИМПО НАМ НИЈЕ КОНКУРЕНЦИЈА

Према „Симпу“ гајимо велико поштовање. Он је добро познат и у Русији, а за нас као производјаче намештаја по много чему је узор. Оно што је „Симпо“ некад урадио за препознатљивост луксузног намештаја из Србије желимо да постигнемо у средњем и економском сегменту на европском тржишту намештаја којим за сада владају произвођачи из других земаља попут Польске

ре у хали од 6.000 квадрата. Вероватно сте инсистирали на закупу под тржишним условима?

То је минимална површина коју смо предвидeli за почетак производње у Врању. Имамо велике планове, тако да ће нам у перспективи бити потребан много већи погон, од најмање 45.000 м². Наше фабрике у Русији имају површину од преко 150.000 м², тако да за нас то нису драматично велике бројке, добро знамо о чему причамо.

Имамо закључен уговор о закупу са „Јумком“, задовољни смо условима закупа, али и генерално сарадњом са „Јумком“. Иначе, нашли смо на баш пуно добре воље и самог „Јумка“ и градских власти и Владе Републике Србије, који су се потрудили да нас проведу кроз захтеве српске регулативе и да нас упознају са овим пословним окружењем, које је за нас ново.

Шта је то ново што доносите на ово тржиште, и поред веома јаких домаћих фирм за намештај?

Наш намештај је фокусиран на купце и њихове потребе. Настојимо да свим потрошачима пружимо могућ-

ВРАЊЕ

Боравите у Врању већ неколико месеци. Приватно, какви су ваши утисци о нашем граду?

Лепо се осећам овде. Мој главни утисак су људи: отворени, дружелубни, љубазни, воле дружење и шалу. Помало сам научио српски, а мислим да и не може другачије јер уз посао увек иде прича. Лежи ми то уживање у дружењу, музичи, доброј храни. Сматрајте да сам већ помало Врањанац.



КОНКУРЕНЦИЈА ЈЕ ЗДРАВА

ност да себи приуште лепе, модерне и удобне лежајеве европског квалитета по ценама које су веома приступачне за ово тржиште. Надамо се да ћемо својим производом подстаки и остale производјаче јер верујемо да је конкуренција здрава појава и да унапређује тржиште стварајући боље услове за потрошаче.

Хоће ли вам врањска фабрика намештаја „Симпо“ представљати озбиљну конкуренцију?

Према „Симпу“ гајимо велико поштовање. Он је добро познат и у Русији, а за нас као производјаче намештаја по много чему је узор. Бренд који је имао извоз за Австралију, Јужну и Северну Америку, Европу да и не помињемо – то је

заиста фасцинантно. Не посматрамо га као конкурен- та пошто начелно радимо у различитим сегментима тржишта. Оно што је „Сим- по“ некад урадио за препо- знатљивост луксузног намештаја из Србије желимо да постигнемо у средњем и економском сегменту на европском тржишту намештаја којим за сада владају произвођачи из других земаља попут Пољске.

У Русији и Европи важите за озбиљну фирму, имамо податке да располажете са три фабрике и 1000 сало- на!?

Тако је, с тим што се у протеклих 8 месеци број салона повећао на 1500 – време лети, а и динамика којом растемо на руском тржишту је много већа пошто тамо за нас нема непознаница. Наиме у Русији смо највећи малопродаџац намештаја.

У Србији ћете пословати преко фирме „Нефа на- мештај“? Зашто не и „Много мебели“? У каквом су односу фабрика „Спилит“ и „Нефа намештај“?

„Нефа намештај“ је нови пројекат за европско тржиште, а који има част да буде покренут управо из братске Србије. Он је свакако утемељен у искуству и стручности компаније „Много мебели“, или пошто је то једна нова прича, нов почетак захтева и ново име. Малопродајни ланац „Нефа намештај“ је већ присутан у Србији, са три радње у Београду, а ускоро ће се проширити и по целој Србији и региону: у Македнију, Босну и Херцеговину, Бугарску, Хрватску... Што се „Спилита“ тиче, он је главни добављач „Нефе“, или је отворен и за друге пословне могућно- сти.

Да ли је „Спилит“ регистрован у Врању?

Јесте. Желимо да кроз своје пословне резултате допринесемо локалној заједници и да уз наше произво-



ПРОЈЕКАТ ЗА ЕВРОПСКО ТРЖИШТЕ

де иде асоцијација „Произведено у Врању“.

Да ли ћете све раднике, изузимајући менаџмент, обезбедити преко Националне службе запошљава- ња?

Користимо више начина да бисмо се потенцијалним радницима представили као послодавац. Начелно, битан нам је квалитетан кадар, а мање битни канали

преко којих нам долази. Национална служба за запошљавање се до сада показала као одличан извор добrog кадра. Наиме преко 50% наших запослених нам је дошло из Службе. Свакако желимо да својим пословањем допринесемо смањењу незапослености у Врању и да свим онима који хоће да примене своје знање и вештине пружимо прилику да то и ураде, да њихов рад буде цењен и адекватно плаћен.

Како оцењујете постојећи привредни амбијент у Врању и Србији за отварање потенцијалних инве- стиција?

Наш позитиван став о привредном амбијенту у Врању и Србији илуструје већ сама чињеница да смо избрали да радимо управо овде. Врање има традицију која га чини изузетно добрым окружењем за производи- чаје намештаја и конфекције, а то су увидели и други страни инвестито- ри и пре нас. Поред тога, као што сам рекао, наша иницијатива је наишла на лепу подршку код град- ских власти која нам изузетно значи.

СОФЕ И КРЕВЕТИ

Шта ћете од намештаја производити у Врању?

Наша фабрика се бави производњом тапацираног намештаја, пре свега софа и кревета. У Русији смо најбољи у свом сегменту, па је наша жеља и амбиција да своје знање и искуство пренесемо на ово тло и да их накалемимо на традицију производње намештаја у Врању да бисмо креирали производ којим ће Србија моћи да се поноси у остатку Европе.

Славомир Костић



ИЗМЕЂУ ДРЖАВЕ И ЗАНАТЛИЈА: ЗГРАДА ЗАНАТСКОГ ДОМА

СУДБИНА ЗАНАТСКОГ ДОМА И БИОСКОПА

„СЛОБОДА“ У ВЛАСНИШТВУ ГРАДА

Удружење занатлија добило налог да се исели из просторија на која полаже право од давне 1939. године, јер је Апелациони суд у Нишу коначно „пресудио“ у корист локалне самоуправе, па им преостаје нада у ревизију пресуде у Врховном касационом суду и реституцију за правна лица која почиње наредне 2018. године

Aпелациони суд у Нишу „пресекао“ је у деценију и по другом спору између нашег Удружења самосталних занатлија и Града Врања у вези власништва над зградом биоскопа „Слобода“ и Занатског дома у корист локалне самоуправе, занемаривши садржину тапије из 1939. године, којом се потврђује наше власништво остварено куповином, те решење о национализацији из 1961. којим се национализована зграда биоскопа и Занатског дома враћа бившем власнику, Занатској комори, али без права отуђења“, са пуно гнева и неверице образлаже Миодраг Миша Антић, председник Удружења самосталних занатлија и предузетника у Врању које је по основи правоснажне пресуде Апелационог суда у Нишу добило налог од Града да се исели из просторија у наведеној згради.

У градској власти позивају се на коначну судску одлуку Апелационог суда, негирајући да је Удружење самосталних занатлија правни следбеник Занатског фонда из 1939. и Удружења занатлија из педесетих и шездесетих година прошлог века, док из Удружења занатлија наглашавају „да никада нису престали са радом и да су једини правни следбеници наведених занатских асоцијација и да се надају повољном исходу ревизије у Врховном касационом суду и реституцији за правна лица која

ВЕК ПОСТОЈАЊА

„Удружење самосталних занатлија наредне, 2018. године, слави век постојања, будући да је формирano 1918, па ћемо тај велики јубилеј прославити на пригодан начин. Знамо да градска власт негира да је наше Удружење правни следбеник удружења између два светска рата, али напомињем да је оно непрекидно радило од 1945. године, да никада није прекидало своју активност и да за то постоје писани докази“, истиче Станко Павловић, најстарији члан Удружења самосталних занатлија Врања.



Миодраг Антић, пак, на „принципу реципроцитета“ промиšља „правно следбеништво“ у Врању не само на примеру Удружења занатлија.

„Ако зграду „комитета“ могу као правни следбеници Савеза комуниста да користе социјалисти, ако зграду Скупштине Града сада користи Град Врање као следбеник некадашње општине, среза Врање, зашто Удружење занатлија које непрекидно ради од 1945. не би било правни следбеник Занатског фонда између два светска рата или Занатске коморе педесетих и шездесетих година пролежшлог века“, пита Антић.

почиње 2018. године.

ПОЛИТИКА: Град Врање преко институције приватног извршитеља покренуо је поступак за исељење Удружења самосталних занатлија из просторија у згради биоскопа „Слобода“ и некадашњег Занатског дома, а по основи правоснажне пресуде Апелационог суда у Нишу којом је окончана деченију и по дуга парница између локалне власти и поменутог удружења око власништва над зградом у улици Иве Лоле Рибара број 14. Врањске занатлије су добиле налог да се иселе из својих службених просторија и да иселе и „Врањски излог“, просторију у приземљу у којој је изложбени

салон оригиналних уметничких рукотворина врањских занатлија, члanova Удружења самосталних занатлија. Драган Михајловић, градски првобранилац, и де факто и де јуре је „неумољив“, позивајући се на коначну судску одлуку.

„Град на основу правоснажне пресуде преузима „Занатски дом“, биоскоп „Слободу“, „Врањски излог“ и ресторан АБЦ. Знамо да је Удружење занатлија поднело захтев за ревизију поступка Врховном касационом суду, али то не одлаже извршење по основу правоснажне пресуде“, јасан је Михајловић.

Градски првобранилац није био у могућности да каже шта Град Врање планира са „освојеном“ зградом биоскопа и Занатског дома, али високи функционер Градске управе, правник по професији, који је из познатих разлога захтевао да буде анониман, међутим, по питању поменуте зграде заузима амбивалентан став.

„Знам да у ову оронулу зграду Град може да инвестира и изврши њену реконструкцију, или, да успешније од Удружења занатлија потражи потенцијалног улагача. Ипак, бојим се ревизије на „касацији“ с обзиром на документацију коју поседују врањске занатлије, али још више реституције за правна лица која треба да крене наредне године, јер у питању је објекат национализован пре више од 50 година, а био је власништво правног лица, врањских занатлија“,

АНТИЋ: И ПРАВО И ПРАВДА СУ НА НАШО СТРАНИ

Миодраг Антић, председник Удружења самосталних занатлија, као крунске доказе за својину зграде биоскопа и Занатског дома наводи два кључна документа, тапију из 1939. и решење о национализацији зграде из 1961. године.

„У овој тапији Срески суд у Врању потврђује право својине Занатског фонда над зградом у Јанчиној улици (данас улица Иве Лоле Рибара), а након доказа да је зграда стечена на основу куповине од Поглаварства у Врању, а по одлуци истог Поглаварства број 6354/36, што је заведено у овом суду под бројем 27/39 22. априла 1939.“

„Зграда Занатског дома и биоскопа у Врању први пут је национализована од стране првостепене комисије 20. јануара 1958. године, затим је другостепена комисија поништила то решење својим решењем број 317/59 од 20. октобра 1959. године, па је првостепена комисија решењем под бројем 317/1-59 од 29. јуна 1961. године одлучила да зграда биоскопа и Занатског дома у улици Иве Лоле Рибара 14, на парцели 1840 КО Врање 1, буде у друштвеној својини и враћена на коришћење власнику, Занатској комори, да обавља дозвољену пословну делатност, а без права отуђења“, наводи се у поменутом решењу о национализацији.



напомиње саговорник из Градске управе.

У Удружењу самосталних занатлија Врања, пак, не крију да су огорчени због пресуде Апелационог суда, износећи своје аргументе и доказе да је Удружење власник зграде у улици Иве Лоле Рибара 14. Миодраг Антић, председник Удружења самосталних занатлија, износи сумњу „да иза исхитрене одлуке Апелационог суда стоји политика у спрези са „нечијим“ личним интересима“.

„Судимо се са Градом више од 15 година, Основни и Вишги суд су пресудили у нашу корист, а онда, по жалби Града од 19. јула 2016. године, Апелациони суд пресудом од 9. октобра 2016. године одлучује да је зграда биоскопа и Занатског дома у јавној својини Републичке дирекције за имовину, а да је корисник Град Врање, дакле, за свега два и по месеца пресуђује у спору дугом више од 15 година, то је чиста политика у спрези са „нечијим“ личним интересима због локала у срцу Врања“, огорчен је Антић.

Први човек Удружења самосталних занатлија Врања, одмах након пресуде Апелационог суда, упутио је Врховном касационом суду у Београду захтев за ревизију коначне одлуке, позивајући се на одредбе Закона о јавној својини из 2011. године.

„Закон о средствима у јавној својини, у члану 376. а у вези члана

МАНАСИЋ: ДОГОВОРИЋЕМО СЕ СА ГРАДОМ

Жика Манасић, власник ресторана АБЦ у Бранковој улици, потврђује да део свог угоститељског објекта припада згради биоскопа и Занатског дома.

„Ресторан АБЦ ради већ 20 година, део од 40 квадратних метара припада згради биоскопа, то сам својевремено реконструисао, па се надам да ћу се договорити са Градом о даљем коришћењу тог дела, јер по правоснажној пресуди Град Врање преузима ову зграду“, каже Манасић.



И Новица Митић, координатор Уједињених синдиката Србије за Пчињски округ, има канцеларију у згради биоскопа.

„До сада никоме нисмо плаћали кирију, али сам свестан да ће Град преузети цео објекат и вероватно ћу морати да потражим просторију за мој синдикат на другој локацији“, реалан је Митић.

Председник Удружења самосталних занатлија Врања у први план поставља доказе о власништву над зградом биоскопа и Занатског дома из 1939. и 1961. године (види оквир), а Миодраг Анђелковић, руководилац „Врањског излога“, позива се на морални аспект целог случаја и улогу овог изложбеног салона на плану промоције Врања. „Отворили смо га пре шест година у интересу Врања, свесни да су стари занати велики потенцијал и да овај салон са изложеним рукотворинама 50 различитих мајстора представља најбољу промоцију овог града, па ме чуди да градска власт није препознала да то треба Врању и Врањанцима, већ нас исељава из зграде коју су стварале занатлије“, каже Анђелковић.

И док руководилац „Врањског излога“ потенцира успешну сарадњу са Народним музејом, Народним универзитетом, школама и

„Имам више од 85 година и знам да су занатлије са својим удружењем овде увек радиле, да многи користе просторије у нашој згради, а не плаћају кирију (види оквир), па нам сада градска власт одузима наш дом и шаље извршитеља. То је срамота за локалну власт, политичка намештаљка, а туга за наше Удружење, јер ми, старе занатлије, ову зграду више волимо од своје куће“, поручује старина Павловић.

Причу о судбини зграде биоскопа и Занатског дома, „Врањског излога“ и Удружења занатлија, на свој начин заокружује саговорник из Градске управе, правник по професији, опаском „да ће за Град Врање можда бити касно када се све око Занатског дома оконча расположивим правним средствима“.

„Бојим се и све ми изгледа да ће се баш тако одиграти са овом зградом да ће, уколико врховна судска инстанца не пресуди у корист Удружења занатлија, Град или реконструисати постојећи објекат и локале на тако повољној позицији дати у закуп својим фаворитима, или, све порушити и саградити сасвим ново здање, а да ће затим у поступку најављене реституције за правна лица морати да зграду преда наследницима Занатског фонда, што ће локалну самоуправу да кошта прескупо, па ће им узалуд бити синдром накнадне памети“, пророкује овај саговорник.

А до тада, зна се, Бог силу не воли, ама и сила Бога не моли!

Славомир Костић

НИКО НЕ ПЛАЋА КИРИЈУ

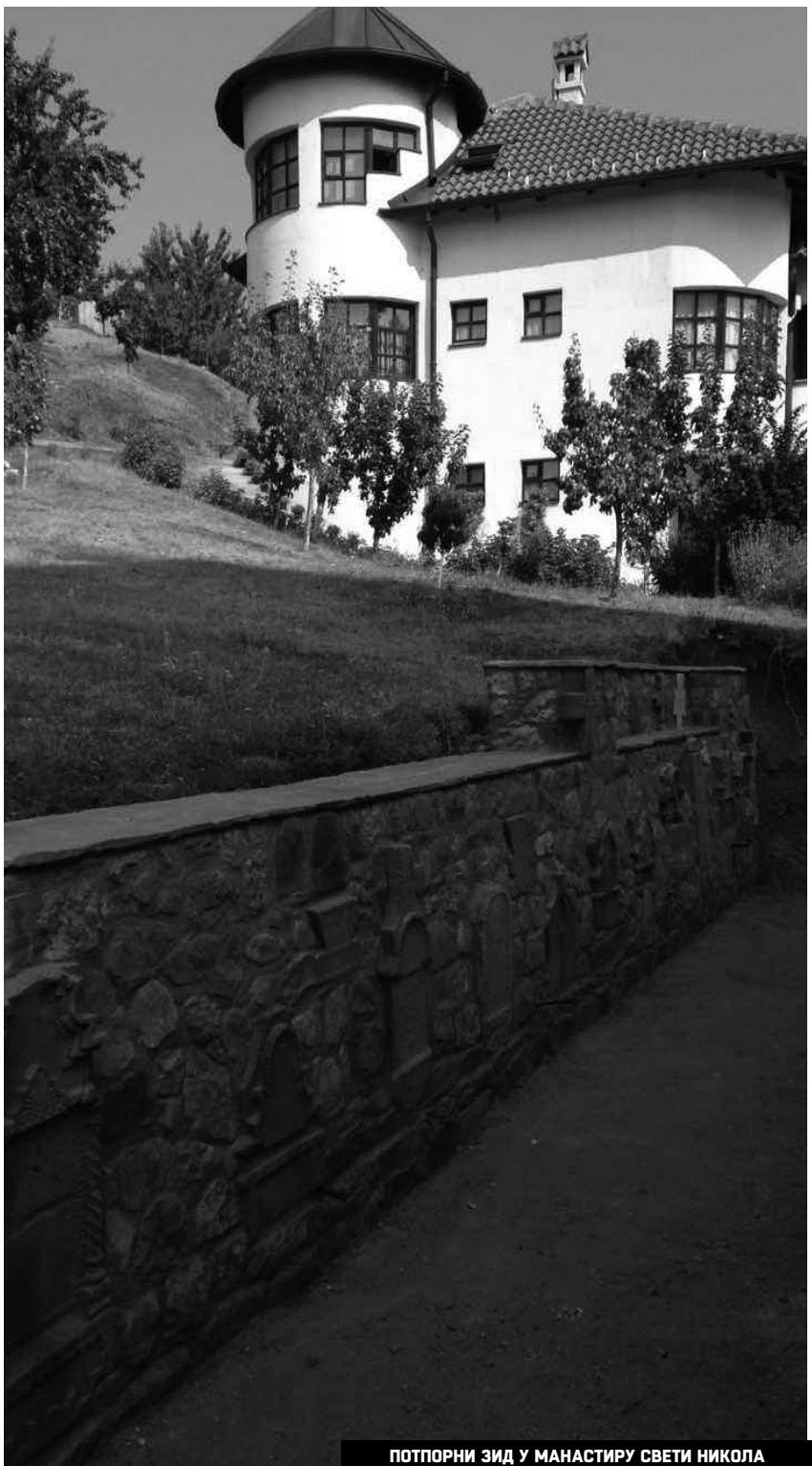
„Закупци просторија у згради, ресторан АБЦ, Уједињени синдикати Србије, Синдикат пензионера, Омладинска задруга и Занатска задруга, на сугестију из Града, не плаћају закупину Удружењу самосталних занатлија, а „Стрелац“ смо утужили због неплаћеног закупа и у току је судски спор“, наводи Миодраг Антић, председник Удружења самосталних занатлија.

84. става 1. одређује да сви судски поступци покренути пре ступања на снагу овог закона, морају да се обуставе, а то Апелациони суд у Нишу није испоштовао и то је наша шанса на ревизији“, сматра Антић.

Туристичком организацијом, Станко Павловић, „дипломирани кројач и моделар“, најстарији члан Удружења самосталних занатлија, не разуме однос Града Врања према врањским занатлијама упркос, како каже, „неразумно“ пресуди Апелационог суда.

ВРАЊСКИ ЗИД ПЛАЧА

Поставља се питање моралности оваквог чина. Избор уклоњених споменика очигледно је селективно урађен, вероватно од покојника који немају потомке, па закупнина није дуже плаћана



Пре којих двадесетак дана, отац Далибор, старешина Шапраначког гробља, дао је налог радницима да се петнаестак старих надгробних споменика, с краја 19. и почетка 20. века, изведе из својих лежишта на гробовима покојника и пренесу у манастир Светог Николе. Тако су „Кана, удова Дим. Марковића, пож. 96 год. умрла 28.VIII 1924. год. сп – по – Ненад Марковић пензионер“; „Овде почива Зарка Перка Јовна поживу 19 л. ум (даље нечитко)“; „Стамена Р Станојевића ж. 62 г. + 5.XII 191(нечитко) сп. по. син Милорад, ћерке Станија, Десанка, Загорка и муж Трајко Станојевић“; „Покојна В. Јула ж. 70 г. + 10.IV 1913 г.“; „Серафим М. Пешић студент политехнике у Минхену рођ. 1873 + 1894 пренет у отаџбину 11-VIII-1092 спомен подижу узвељени (даље нечитко)“, (овога су, дакле, већ једном премештали, ово му је други пут), и још преко десет њихових сапатника завршили у потпорном зиду (sic!) манастира Свети Никола. „Нема смрти, каже Црњански, „има сеоба.“

Узалуд су радници упозоравали старешину гробља „немојте, људи, гре'ота је од бога“, овај је остао упоран, позивајући се на врховни ауторитет, владику Пахомија. Одиста, када се све узме у обзир, ко би могао и смео да једно овакво предузеће обави, осим Његове Смерности? Још је мудри Андрић, да га парофразира-мо, говорио да „kad дођеш у страни град, прво посети пијацу, да би се упознао са његовом свакодневицом, и гробље, да би се упознао са његовом традицијом.“

БИЛИ ПИТОН: Нема сумње да је гробље место препуно информација о прошлости једне средине, права ризница документарне грађе за археологе, етнологе и хроничаре, инспирација за уметнике (Исидора Секулић: „Хроника паланачког гробља“, Бора Станковић: „Божји људи“), али и често мета којекаквих противу попут

Ковачевићевог Билија Питона из „Маратонаца“, који преко лешева ствара капитал, у савремено доба крадљиваца кандила, бронзаних бисти и натписа на споменицима. Његова Смерност је, пак, отишла даље – он је ископао и однео целе споменике!

У низу неспоразума са Врањанцима, бар оним њиховим словесним делом, издвајају се неки – од сечења столетних борова у порти Саборног храма, служење жита на Аранђеловдан, забрана сечења славских колача по кућама, паљење свећа у цркви, наређење да жене у цркви покривају главу марамом, забрана венчавања трудница, ускраћивање вековне изворске воде у манастиру Свети Никола што нису чинили ни Турци, ни Бугари, ни комунисти, сукоб са житељима Прешева и Левосоја око изградње цркава (на крају се испоставило да је све било због паре), до знамените педофилске „афере Пахомије“.

МАЛЕ МАШИНЕ: Што се, пак, тиче владикиних „гробљанских захвата“, почев од покушаја да се испарцелише стаза од старог улаза у Шапраначко гробље и распродра за гробна места, то је још и мало у поређењу са оним, о чему је својевремено опширену изјаву дао археолог Душан Максимовић из Завода за заштиту споменика Ниш, који је последњих деценија професионално био често у прилици да, како каже, (не)сарађује са владиком Пахомијем.

Максимовић каже да је нарочито иритиран изјавом владике врањског да "цркве у Бујановцу неће ни бити, ако не буде њега" и својевременим покушајем господина Пахомија да Максимовићу и групи стручњака нишког Завода буде забрањено даље ангажовање на подручју Епархије врањске.



СПОМЕНИЦИ ИЗМЕШТЕНИ СА ШАПРАНЧКОГ ГРОБЉА



ДУШАН МАКСИМОВИЋ: ОГОРЧЕЊЕ СТРУЧЊАКА

„Подсетио бих господина Томислава Гачића, владику Пахомија, да је 1994. године у манастиру Каџапун у општини Владичин Хан, код цркве Светог Илије, самовољно извршио нивелацију терена у манастирској порти, на површини од око 400 квадрата. Булдожером су уништени јасно уочљиви надгробни споменици и гурнути у оближњи поток. Нашем Заводу је стигла дојава да се у том манастиру изводе неки необични радови, формирана је комисија од наших стручњака и људи из општинског одељења за

урбанизам у Владичином Хану и, када смо тамо отишли, владика је већ обавио замишљено, али смо у олтарском простору затекли део невешто сакrivених костију из оскрнављених гробова.“

Максимовић даље објашњава, прилажући о свему и писане трагове и записнике, да је тада против Пахомија поднета кривична пријава. Он се на суду бранио да "није крив јер није био присутан када се то радио и урадило" ("као да такве послове може да смисли и нареди неки ђакон или нижи свештеник") и на крају је у Општинском суду у Владичином Хану осуђен само условно.

„Господин Пахомије је много волео да самовољно планира и изводи земљане и друге радове око цркава, а булдожер је из милоште звао 'мале машине'. Истих тих година у селу Катун, у општини Врање, извођени су земљани радови за нову цркву и у једном гробу је пронађен изузетно вредан златан прстен. Владика га је поклонио уместо хонорара аутору пројекта цркве из Ниша и о судбини тог прстена све знају и стручњаци Народног музеја у Врању.“

ТРАНГЕ-ФРАНГЕ: Максимовић наводи и пример необичних и без стручног надзора изведенih земљаних радова на нивелисању терена у порти манастира Свети Стефан, у селу Жапско.

"Нико никада неће знати шта је и како тада уништено, јер у црквеним портама се по закону ништа не може радити и копати без надзора струч-

ОГОЉЕНИ БИЗНИС

„Ма каква естетика, какво чување успомене на покојне“, каже извор добро упознат са дешавањима у Епархији врањској, који је инсистирао на анонимности, „кад се сви слојеви овог скандала разгрну, остаје огњени бизнис; та гробна места су сада упражњена и припадају Епархији. Рачуница је проста – на тих петнаестак парцела је по једно-два гробна места, а на Шапраначком гробљу је по 1.000 до 1.500 евра једно, ето вам цирка 30.000 евра, чистог, опраног новца, без пореза и било каквих дажбина. Скрнављење и сребролубље, ето шта је то.“

24 ➤ њака. У марту 1998. године Пахомију је пало на памет да поред цркве Светог Николе, која је новијег датума, али која је на месту некадашег староврањанског гробља, гради нови конак, иако је један већ имао у граду. Тада је требало урадити и адаптацију цркве, о чему је Завод за заштиту споменика у Нишу и урадио пројекат, док је све остало око конака владика радио не питајући икога за савет.“

Стручњаци нишког Завода су 6. априла 1998. године пресавили табак и упозорили да се ради без дозволе и уништава стара некропола.

„Међутим, опет су на делу биле 'мале машине' које су кости и лобање гурнуле у Крстоловачки поток, а о чему сведоче и фотоси које поседује нишки Завод. Из непознатих разлога ипак, није уследила кривична пријава против Пахомија, док је он на једном састанку у својој епархији предочио да ће затражити да се групи стручњака из нишког Завода који му се 'врзмају и нешто стално забрањују по епархији', не дозволи, боље речено забрани даље, иначе, по закону обавезно ангажовање у 'његовој епархији'.“

„Такав захтев није и званично написан, али је усмено предочен нашем директору. Гледао сам и лично су ми се обраћали неки старци из Врања који су плакали, жалећи се да им владика руши гробове предака. Ја сам 29. априла



ВЛАДИКА ПАХОМИЈЕ: ПЛЕМЕНИТИ ИЛИ ПРИЗЕМНИ МОТИВИ

ОДГОВОР ЕПАРХИЈЕ

На шапраначком гробљу, одлуком Црквеноопштинског управног одбора Црквене општине Шапранце у Врању од 03.05.2017. године је решено да се урушени зид са северне стране гробља обнови. Приликом рашчишћавања материјала урушеног зида, који је зидан сувим зидањем од камена и земље, у наслагама је поред камења пронађено и више надгробних споменика, које су потомци покојника приликом обнове, односно постављања нових споменика новоупокојеним прецима, дислоцирали стављајући их уз горе наведени зид, који је рушењем затрпао горе наведене споменике.

Нови зид, зида се бетонским блоковима, а камен од старог зида је пренешен у Манастир светог Николе у Врању. Такође, пронађени споменици, од којих су неки поломљени, су пренешени у поменути манастир и уградјени у зид као и камен.

Што се тиче Вашег питања о тражењу сагласности од потомака, нисмо могли из разлога, што су споменици пронађени затрпани у шуту од зида, а споменике смо ставили и уградили у зид Манастира Светог Николе и из поштовања према њиховом облику односно крсног знамења, а такође и због поштовања оних који су били под тим знамењем сахрањени, а стицајем околности су били заборављени у зиду који се срушио.

Све што се гради, на простору Богом спасаване епархије врањске, гради се након свих извађених потребних дозвола, како од стране грађевинских органа, тако и од Завода за заштиту споменика културе, где год је то потребно, а у Светом Николи се гради гостопримница, а тај зид је изнад исте, тако да ко год дође може да види те споменике, што је и показатељ наше одговорности према старини, јер је то примереније него да су остали на оном месту где су до сад били или не дао Бог да су завршили на некој депонији шута.

Старешина храма Преподобне мајке Параксеве
на Шапраначком гробљу у Врању
протонамесник Далибор Величковић

1998. године са двоје колега написао и потписао још једно упозорење на оно што ради владика врањски и након тога, до данашњих дана, више доле нисам ни ишао. Јер, уверио сам се да Пахомије може да ради шта год хоће, руши и копа кад хоће и где год хоће, као и да је сулудо о томе глувима причати или писати причу".

„Не бих му“, завршава Максимовић, „ништа поручивао, ни о милосрђу и праштању, ни њему ни онима који га бране. Нека сам у себи и пред Богом носи све своје грехове, али и нека се зна шта је и како ради претварајући епархију у своју прћију, због чега, иначе, није омиљен у том крају.“

„Тамо је“, каже наш извор, „тражио злато. Ово са измештањем споменика са Шапраначког гробља, који су јадно завршили као грађевински материјал за потпорни зид, урадио је због гробних места. Може он сада да каже шта хоће, да су то неки племенини мотиви, да му Устав СПЦ (иначе, једно ригидно штитво, које се само уз велики напор може назвати правним, непримерено ни средњем

веку – п.а.) то дозвољава, али то је велики бизнис, а транге-франге иде преко познатог овдашњег адвоката, који је одиграо важну улогу у ослађању владику у 'афери Пахомије', иако је Врховни суд пресудио да је закон прекрштен на штету тужилаша.“

Све и да је тако, поставља се питање моралности оваквог чина. Избор оскрнављених споменика очигледно је селективно урађен, вероватно од покојника који немају потомке, па закупнина није дуже плаћана. Да повучемо ногу са овима, па да видимо како ће та нога проћи; после можемо да наставимо са осталима.

Па, докле бисмо дошли да повадимо све споменике, међу којима има и не мало оних који припадају српским великанима, а чији су потомци развејани по свету, или је лоза угаšена, па нема ко да плаћа закуп? Било би потпорних зидова по Србији колико ти душа иште, на нашем светлом путу од некрополе до некрофилије.

Горан М. Антић

14. септембра 2017. ВРАЊСКЕ

INFO VESTI

www.vranjske.rs



Разлупан „Majestic“

Врање, 29.

VRANJSKE.CO.RS

Премијера 'Врати се Зоне' у децембру

Глумац Милан Васић је овог лета са бројном екипом снимао неколико сцена филма "Врати се Зоне" у Врању где ће у

VRANJSKE.CO.RS



Отворимо очи пред насиљем над женама

Волонтери и чланови Центра Е8 спровели су акцију обележавања Међународног дана у борби против насиља

VRANJSKE.CO.RS



Сања - изразив симбол Борђевића

Пише: Сања Борђевић, 20 год Студентка Универзитета у Београду. С обзиром да сам прошао све млађе селекције и да имам стапајдандард у клубу из Љубљане у АБА лиги, где имам запажен учинак, очекујем да ускоро обучим дрес сениорске претставнице...

VRANJSKE.CO.RS



ДОМ ЈЕ ТАМО ГДЕ ЈЕ СРЦЕ

Завршио сам Медицински факултет у Нишу 2000. године са просеком 9,87. У Здравственом центру Врање му је понуђено само да волонтира. Разочаран али и убеђен да ће ствари доћи на своје место, присетио се позива са ВМА. Јавио се, сутрадан потписао уговор и остало тамо до данас. Срећан, испуњен и задовољан

Дочекао нас је домаћински, у породичном окружењу, у новом са укусом намештешном стану, из кога “пуца” поглед на Миљаковачку шуму. Каже, купљен је на кредит, после петнаест година подстанарског стажа. Одмах је стигло и послужење - по добром српском обичају, одличан мед који је пристигао из Врања, па гибаница, такође по јужњачкој рецептури а коју је справила његова супруга Данијела, па колачи. Срдачна добродошлица, како то само југ Србије уме!

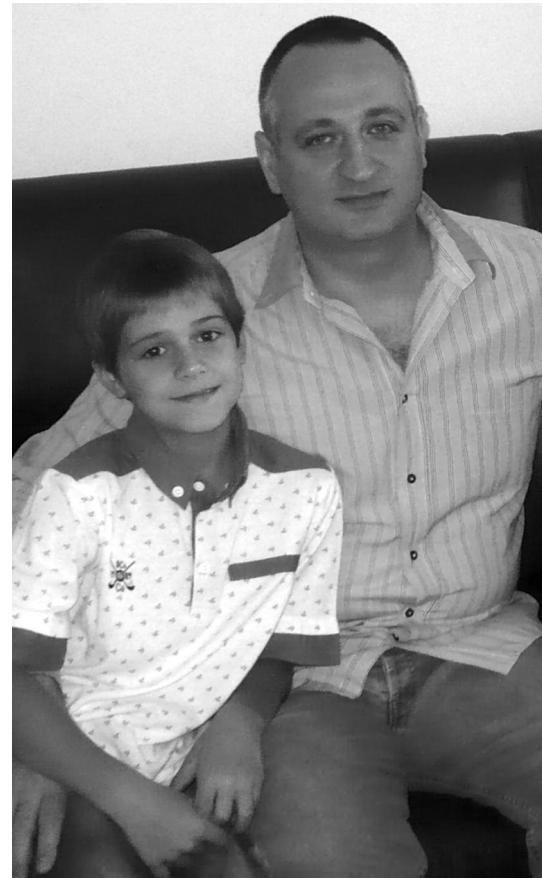
Потпуковник др Маријан Спасић, интервентни кардиолог, је одменен, патријархалан господин. Сматра да је породица основ, стуб свега и да без ње - пре свега подршке супруге и родитеља - не би био то што данас јесте. А он је успешан, остварен млад човек и приватно и професионално. Врхунски је кардиолог, са респек-

табилном каријером у чувеној Војномедицинској академији.

МЕДИЦИНА КАО СУДВИНА: Обично се деца из “лекарских” породица, по традицији, одлучују за медицину, што није његов случај. Медицинску школу у Врању, заправо, здравствени смер у тамошњој Гимназији, уписао је на наговор друга.

А схватио је да жели да се бави медицином када је почeo да ради са пациентима.

“У школи смо пре подне имали наставу а поподне ишли на практичну наставу. Оног тренутка када сам дошао у контакт са пациентима јавила се жеља у мени, да касније наставим са тим послом, да се који степеник више попнем на скали медицинског образовања. Тад сам једноставно пожелео да се бавим медицином”, објашњава нам др Спасић, свој “професио-



нални развој” и наставља: “Након тога сам уписао Медицински факултет у Нишу који сам завршио 2000. године са просеком 9,87. На то сам поносан, и то ми је отворило врата за касније”.

То вам је била препорука да дођете на ВМА?

“Јесте, мада не само то. Видите, ја нисам био војни стипендиста, нисам био везан ни на који начин за војску. Те 2000. сам одлучио да прво одужим дуг отаџбини и дошао сам као лекар који је регрутован у ШРО Санитетске службе на ВМА. То је мој први контакт са ВМА. Након неколико месеци проведених у ВМА рађа се жеља да ту наставим своју каријеру. Потом сам прекомандован у Вршац где сам неколико месец радио као једини лекар у касарни са 500 војника у свакој новој класи, што није било нимало лако. По изласку из војске сам се вратио у Врање”, каже наш саговорник.

Неколико дана пре одласка из војске, његова класа је у Београду промовисана у резервне официре

ПРОФИЛ:

Рођен је у Врању 1974. године. Медицински факултет је завршио у Нишу са просечном оценом 9,87! На ВМА је запослен од 2001. Сада ради као интервентни кардиолог. Ожењен је Данијелом, професорком разредне наставе, својом љубављу још из гимназијских дана. У браку са њом има синове Лазара (15) и Алексу (9), као и кћеркицу Дуњу (4). Жеља за великим породицом му је још из детињства. С обзиром на то да је јединац, каже, одувак је “довлачио” у кућу децу и друштво из комшијука, па је себи обећао да ће имати више од једног детета.



ДР МАРИЈАН СПАСИЋ: КАО ЈЕДИНАЦ ОДУВЕК САМ ЖЕЛЕО БРОЈНУ ПОРОДИЦУ

Санитетске службе, а дан пре него што ће кренути кући добио је позив да се јави Управи ВМА, где су му понудили посао у тој установи. Без обзира на све потајне планове и жеље ипак, није одмах прихватио понуду да ради у војсци. Тада “папир” ставио је у цеп, и готово заборавио на њега. Некако се све то, из разних разлога, “крчкало” извесно време.

Али, стицај околности, судбина или срећа, шта ли, хтели су другачије.

Пошто није добио посао у Здравственом центру Врање, где му је понуђено само да волонтира, био

ОНОГ ТРЕНУТКА КАДА САМ ДОШАО У КОНТАКТ СА ПАЦИЈЕНТИМА ЈАВИЛА СЕ ЖЕЉА У МЕНИ, ДА КАСНИЈЕ НАСТАВИМ СА ТИМ ПОСЛОМ

је каже разочаран или и убеђен да ће ствари доћи на своје место и отворити се нека опција за посао. Тада је почeo да размишља о позиву са ВМА и, каже “кренуо је да тражи онај папир са ВМА”.

Разлог више за то је и чињеница, да је док је био у војсци, требао да добије посао, али, опет, “стицајем околности” – није. Објашњава нам, шта се заправо деслило:

“Чудно је то како судбина утиче...”, присећа се др Спасић.

“Када је био 5. октобар ја сам био у војсци. Тада су сви свршени студенти медицине са просеком већим од осам добијали стални радни однос. Ја сам имао ‘класића’ у војсци који се исто презивао Спасић као и ја, али му је име било на Д. Нећете веровати, он је био последњи са тог списка из групе Спасића који је добио стални посао, а следеће недеље сам требао ја да потпишем уговор. Десио се 5. октобар и то је стопирано. Ето и то је мене снашло!”

ПОЗИВ СА ВМА: Тако је 2001. дефинитивно одлучио да приhvati позив са ВМА.

“Рекли су ми да сутрадан дођем да потпишем уговор. Чим сам дошао одушевио сам се установом,

колегама, сарадницима, начином на који функционише та установа. И тако, ево ме тамо већ седамнаест година. Срећан сам, испуњен и задовољан”, каже помало усхићено.

Када размишља о будућности, себе и даље види на ВМА.

“Ја сам понављам, поносан на своју установу. Све што сам научио, научио сам од својих учитеља, ментора, професора али и од својих колега. Срећан сам кад пацијентима могу да пружим врхунску услугу из области интервентне кардиологије. Жеља ми је да то што сам научио од својих учитеља у наредних десетак година пренесем млађим генерацијама – специјализантима, субспецијализантима али и студентима у оквиру Војномедицин-

ЈУЖЊАЧКИ ТЕМПЕРАМЕНТ

Када говоримо о темпераменту, утисак је да су људи са југа помало, суздржани, имају самоконтролу, као да је тај темперамент “негде испод”. Кад се он испољи, кад крене музика, песма, иће, пиће...?

“Добро вам је то питање (смех). Да, слажем се са вама. Тада наш темперамент југа бих поделио у две категорије: кад се ради - ради се, и то је та озбиљност, истрајност, упорност, преданост послу итд.. Али, кад се да одушак, ми итекако знајмо то да искористимо на прави начин и онда исплива онај мераклијски темперамент! Ми увек будемо покретачи весеља...”, каже одушевљено.

Када већ причамо о весељу, питамо га за омиљену песму?

“Не бих могао да издвојим, али волим севдалинке”, открива нам и признаје да “у тренуцима носталгије за родним градом најрадије слуша нумере чувеног вокалног солисте Станише Стошића, јер оне одсликавају дух старог Врања, носе поруке у себи”. А, наравно, за друге прилике ту су и трубачи!

28 → ског факултета при нашој установи", одговара.

После "озбиљних" прелазимо на "лекше теме". Разговарамо о његовом родном граду, детињству и раној младости проведеној тамо. Поделио је са нама нека своја најранија сећања...

Каже, имао је сјајно, срећно детињство. Као јединац, био је мезимац. Имао је велику пажњу родитеља, баке и деке, са којима је живео. Поносан је на своју "ОШ Јован Јовановић Змај" и на своју генерацију из Гимназије, који су сада остварени, успешни људи а захвалан је својим учитељима и наставницима.

У Врање иде кад стигне, мада се труди да као син јединац буде посвећен родитељима. Обично је то за време годишњег одмора. Ипак, вуче срце на ту страну!

МЕРАКЛИЈСКИ ТЕМПАРАМЕНТ: Каже да су Врањанци сјајни људи и да их обожава. Воли тај менталитет, коме и сам припада. Признаје да га је родни град у многоме обликовао као личност, "посебно тај темперамент". "То су вредни, упорни људи, не одустају лако, то је поштен народ, пре свега, искрен. Кад све те особине узмемо у обзир и на основу њих вам се касније личност формира и ви можете бити само једна вредна, поштена, искрена, упорна особа...", појашњава.

Памти наш саговорник и мирише свог детињства -разне специјалистете који су се спремали у кући његових родитеља, сармице, самса са белим луком, папrike и сл.

ПОРОДИЦА

Питамо га, када се осврне на досадасњи животни пут и каријеру, у тренуцима "исповести" са самим собом, шта каже себи?

"Кажем хвала Богу. Имам дивну породицу, која ми је од почетка што је и дан данас, била велики ослонац и подршка. Моја супруга ми је у животу доста помогла, јер вероватно не бих био ту где сам сада, мимо ње. Заједно смо од гимназијских дана. Радим посао који ме испуњава и то у једној реномираној установи. Презадовољан сам својим животом, породицом, а поносан на установу у којој радим".



ВОЛИМ ВРЊСКИ МЕНТАЛИТЕТ

Тога нема у Београду.

Признаје, није баш неки кулинар, али зато воли да спрема роштиљ, што посебно радује његове пријатеље, када су скупа породично на пикнику, негде поред реке или на Авали. То су му најдражи и најлепши тренуци опуштања. Као некадашњи спортиста – рукометаш, обожава природу и активан одмор.

Рекло би се да овај млади успешан господин има све. Но, ипак, нешто му недостаје. А то је више слободног времена како би се посветио породици и викендици на Авали или на реци.

Жеља му је и да се сада више посвети научном раду и докторске студије приведе крају.

Разговор завршавамо поруком др Спасића:

"Рећи ћу вам једну реченицу из своје струке, а има је и на улазу у ВМА: 'Здрав човек има милион жеља, а болестан само једну'".

Па, нека ово буде по(р)ука свима, да се посвете себи и свом здрављу.

Текст и фото: ЉУБА ЂОРЂЕВИЋ

14. септембра 2017. ВРЊСКЕ

ЧЕТВРТИНА ДЕЦЕ БЕЗ ЗАШТИТЕ

Иако се вакцинише око 75 одсто деце, за сада нема примера кажњавања родитеља због избегавања обавезне имунизације

Већи је проценат оних који се вакцинишу – око 75 посто. Епидемија је евидентирана у околним земљама, у Бугарској и Румунији, па морамо бити опрезни. Епидемија, што је општепознато, повећава смртност", каже Јадранка Ајановић, управница Дома здравља у Врању.

Она није имала информацију да ли је случај, попут овог из Суботице, забележен у Врању, али је истакла да се у овом виду превенције од болести, пре свега води рачуна о најмлађима – деци предшколског узраста и првацима.

"Нема лека уколико се деца не вакцинишу!", апелује Ајановић. Јавност се посебно заинтересована за проблематику обавезне вакцинације након што је, пре десетак дана, у медијима објављена исповест младе мајке из Суботице, која је, поучена ранијим искуством, одбила да вакцинише своје дете (види оквир).

У сваком случају, нови Закон о заштити становништва од заразних болести је јасан. Вакцинација је обавезна за све. Казне варирају од 30.000 до чак 150.000 динара.

Лекари су дужни да обавесте Санитарну инспекцију ако родитељи не желе да вакцинишу двоје дете, а спречавање обавезне имунизације, са чим се сусрела самохрана мајка из Суботице, сматра се

прекршајем.

Иако је вакцинација у нашој земљи обавезна, на шта указују лекари и апелују да деца приме све што је законом прописаном, ставови родитеља су подељени.

Врањанка К.М, која је пре неколико месеци постала мајка, истакла је да ће, у сваком случају, вакцинисати своју ћерку, пре свега јер закон тако налаже. "Вакцинисаћу бебу јер верујем да је то исправно. Читала сам на интернету да су родитељи подељени, неки су за, неки против ове одлуке, која је и законом регулисана, али ја сам одлучила. Верујем да ће то ојачати имунизитет моје ћеркице", каже К.М.

НИКО НИЈЕ НАДЛЕЖАН: Са друге стране, наша суграђанка М.Н. до скоро је била одлучна у намери да не дозволи да јој вакцинишу дете, али признаје да је то због "необавештености".

"Не поносим се тиме, али до скоро нисам знала да је вакцинација обавезна. Бићу искрена када кажем да сам до тад била одлучна у намери да не вакцинишем сина", сматра М.Н.



ДР ЈАДРАНКА АЈАНОВИЋ: МОРАМО БИТИ ОПРЕЗНИ

Она, међутим, додаје да је након што је сазнала да јој, да је остала при свом ставу, прети и затворска казна, одлучила да поступи у складу са законом.

Покушали смо да додатне информације добијемо од Ержике Антић, др социјалне медицине која ради у Заводу за јавно здравље (ЗЈЗ) у Врању. Она нас је, међутим, упутила на директорку ове установе Светлану Стојановић, а она на доктора Горана Ристића. Како су нама потребни, између осталих, и подаци о стању "са терена", односно о актуелној ситуацији око вакцинације на локалу, Ристић нас замоли да се обратимо начелници Педијатријске службе Дечјег диспанзера у Дому здравља. Она нас упути на директора Драгана Величковића, без чијег одобрења не може да даје никакву изјаву. Напослетку, од најближих Величковићевих сарадника добијамо информацију да пошаљемо мејл са питањима, па ћемо добити одговор. Сутра. Или, мало сутра.

СЛУЧАЈ ИЗ СУБОТИЦЕ

Суботичанка Маја Милодановић, иначе студенткиња без сталних примања, кажњена јер је одбила имунизацију трогодишњег сина. Најпре је морала да плати 20.000 динара, да би јој казна после била преиначена у 20 дана робије! Како сама признаје, полиција је три пута долазила да је хапси, али је успела да се договори са судом и да казну плати на неколико рата.

"Верујте, да сам имала коме да оставим дете, отишла бих да робијам. Али, када су ми полицијаци рекли да ће дете сместити у дом, док сам ја у затвору, тада сам се уплашила. Молила сам их да то не раде и молила суд да ми дозволи да платим казну – рекла је Маја, а пренели медији.

АУТОБИОГРАФИЈА О ДРУГИМА:
ГРГУР НИКОЛА, ШЕФ ПРОТОКОЛА У ПЕНЗИЈИ

МИТКЕ ЈЕ БИО ВЕЛИЧИНА

Пре неколико година у Врању је организован сусрет свих председника општина. На том неформалном скупу једни другима су се обраћали надимцима, са „хеј“, „куде си“, само су се према Драгољубу Митићу сви односили са великом уважавањем и поздрављали га са „председниче, како сте“

УВрање сам стигао 12. јуна 1959. године. Сачекао ме Серафим Петричевић управник Дома за незбринуту децу у Гаврила Принципа 9. и упознао са станарима и Врањем. Тог истог дана, сећам се, сви ми домци ишли смо заједно у биоскоп. Бригу о мени са 9.500 динара месечно, водила је општина Земун. У то време то је отприлике била једна солидна радничка плата. Тим новцем је за мене било све обезбеђено: смештај, исхрана, гардероба, цепарац. У Дому сам остао до 1972. године. За то време сам завршио основну школу, Гимназију, Педагошку академију.

Као домско дете нисам имао куду, па ми је Тоне Величковић, кога смо звали Тоне Селски, рекао: „Грго, пошто немаш где да идеши, остани у Интернату све док ти не нађемо посао“, тако да сам ја ту остао неких годину и по.

Тоне ми је привремени посао нашао 1973. године, у ОШ „Јован Јовановић Змај“. Предавао сам српскохр

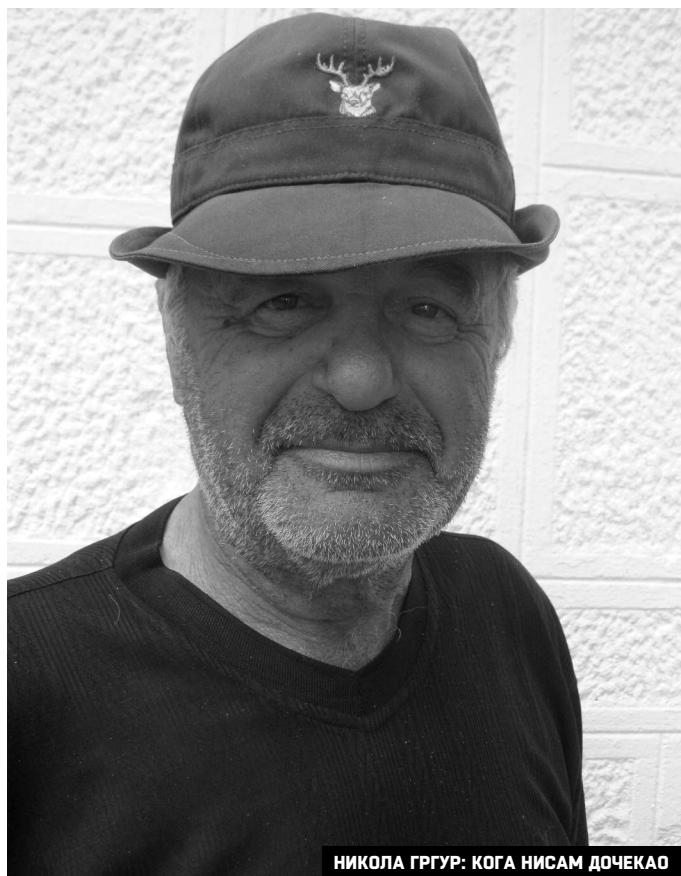
ПРОФИЛ:

Никола Гргур Грга рођен је 1949. године у српском селу Горње Мељана код Подравске Слатине у Славонији. Причали су му да је имао детињство без родитеља слично јунацима из филмова страве и ужаса.

Основну школу је започео у Земуну, а наставио у Врању, где је потом завршио гимназију, а онда и Вишу педагошку.

Радио је најпре као професор српскохрватског у ОШ „Јован Јовановић Змај“, а 1978. године, долази у општину Врање у тек формирану Службу протокола, где остаје до пензионисања 2002. изузимајући неколико година када је био секретар Општинског ватрогасног савеза.

Данас је страстивни риболовац, због чега десетак месеци годишње проводи на Власини, коју, како сам каже, познаје „у душу“ и боље од многих.



НИКОЛА ГРГУР: КОГА НИСАМ ДОЧЕКАО

ватски језик, а моји ђаци данас су бројни па лекари, адвокати, инжењери, економисте, правници. У школи сам остао све до 15. јануара 1978. године, када сам ступио на нов посао.

МИТКЕ И СТАНИША: Тадашњи председник општине, Драгољуб Митић – Митке, на једном састанку руководства општине, у оној чувеној „шестици“ у згради Комитета, рекао је да је тих дана обавио разговор са покојним Станишом Тошићем, који је у Врању важио за веома образованог и васпитаног человека, професора од високог угледа. Рекао је да му је Станиша дао пуно нових и корисних идеја које су у духу са временом и потенцијалима Врања које више „није паланка“, већ „постаје град“.

Између осталог му је рекао да је њему, као председнику неопходно потребан човек који ће му водити протокол. Митић га је одмерио, али му је Станиша

брзо објаснио: „Ти си председник општине, ти водиш политику, а послове домаћина у твојој служби, у твом окружењу, треба да води човек који је зналац, који је комуникативан, у кога ти имаш поверење.“

Митке је мене познавао, сусретали смо се, поздрављали. Једном приликом ме срео и питао да ли би хтео да пређем да радим у општини на месту шефа протокола. Ја сам га збуњено питао шта му је то. Одговорио ми је да се не секирим, да је то

занимљив и нов посао, да ћу се за њега обучити и да ће после све бити у реду. Прихватио сам тај предлог и на томе се завршило.

После неколико дана, у Дому ЈНА сусрео ме секретар општине Јоца Официрче (тако су га сви звали) и скоро ми наредио да му се јавим сутра ујутро. „Наздравље ти Грго“ – рекао сам самоме себи.

Јоца ме је сутрадан благо изгрдио. Зашто? У „Врањским новинама“ пре тога био је расписан оглас за шефа протокола и овај ме је буквально искритиковао зашто се ја нисам јавио. Било како било, они су тај конкурс поништили, а расписали нови. И како је то било атрактивно радно место, на поновљени конкурс јавило се 160 кандидата. Наравно, комисија се између неколико кандидата са једнаким условима, одлучила за мене.

ОМЛАДИНА КАО ПРЕПОРУКА:

Чим сам ступио на посао, одмах су ме послали у Службу протокола Председништва Скупштине Србије, где је шеф тада био Станимир Стайић. Остао сам тамо прилично дugo, гледао сам шта и како људи раде, водио детаљне белешке, а поподне читao бранду литературу са примерима из служби великих домаћих и страних званичника и државника.

Мислим да се мојим доласком тада у општини што шта променило и да је у врховима власти владао неки нови дух.

Ко све овде није долазио, кога све нисмо дочекивали у општини, у „Симпу“, „Јумку“, „Коштани“, „Алфи“, „Заваривачу“? Долазили су председници Скупштине и Владе оне Југославије и Србије, разни министри, шефови разних владиних фондова, директори великих државних система, амбасадори, разни страни државници, бројни ствараоци, истакнуте друштвене личности. Можда би зато примереније питање у овом разговору било ко све у Врање није долазио.

ЈУЧЕ И ДАНАС: Шефови кабинета су данас изузетно значајне, моћне и утицајне јавне личности, које често „постројавају“ оне у окружењу. Живот нам је пун примера из праксе где поједини шефови праве велике злоупотребе, а све под фирмом да раде у интересу свог претпостављеног. Када је у питању моћ, исто је било и у време када сам ја био шеф кабинета, али се тада ни за једног шефа кабинета нису везивале разне злоупотребе и афере као данас.

МАЛА ВРATA

Управо због тога што је много знао и много умео, сви су хтели код њега на савет или за помоћ. У једном тренутку кроз ходник испред канцеларије председника, није се могло проћи од странки. Озбиљно се поставило питање како да он иоле нормално обаља своју функцију. Онда сам ја сmisлио да се на његовој канцеларији саграде нова, мала врата за која људи нису знали. Па када би се јавила потреба, ја бих га једноставно спаковао кроз та врата, како бих га спасао од неких досадних појединача.

Једном од данашњих, још актуелних личности на врањској политичкој сцени, са демократским профилом, Драгољуб Митић је не тако давно, понудио да се његовим знањем и искуством, неке ствари у Београду протоколарно брже заврше, наравно у интересу града. Из Врања му је одговорено да они са „комуњарама нема шта да разговара“. А Драгољуб Митић је, треба ли на то подсећати, идеолог „врањског привредног чуда“.

Као шеф кабинета и као човек који га је добро упознао, хоћу да кажем нешто о профилу Драгољубу Митићу. Учинићу то на једном примеру. Пре неколико година у Врању је организован сусрет свих председника општина, потпредседника и највиших општинских функционера. На том неформалном скупу једни другима су се обраћали надимцима, са хеј, куде си итд, само су се према Драгољубу Митићу сви односili са великим уважавањем и обраћали му се са „председниче, како сте“?

Остало је забележено да Драгољуб Митић, у своје зрело доба, најпре за четири као шеф моћне врањске партијске организације, а потом исти толико година као први човек општине,

скоро да није имао ни једно погрешно кадровско решење. А сетите се колико је нових фирм, установа и организација, основано између 1970. и 1980. године, када су град и општина, као никада у својој историји, доживели свој пуни процват и привредни бум.

ОНДА СМО ГА ЗАБОРАВИЛИ: Митке је био величина. Стално је учио, распитивао се о ономе што није знао, правио мозаике у својој глави. Зато је светло у његовој канцеларији горело до касних вечерњих сати. Више пута сам био принуђен да у вечерњим сатима, са улице одем до општине и да му једноставно наредим: „Председниче, доста је. Сада идете кући. Знате ли шта вас сутра ујутро чека?“ И онда бих ја упорно стајао код врата док он не схвати да ја не попуштам. Онда смо га послали за Београд. Када смо изгласали да иде за министра у Влади чувеног Живорада Жике Ковачевића, скоро да смо се одрекли њега и његових услуга.

Приредио: Р. Ирић



СТЕФАН МИЛОШЕВИЋ, ВРАЊАЦ У БЕЧУ

ВРАЊЕ ЈЕ ЗАПУШТЕНО СИРОЧЕ

Наши људи се јако добро уклапају у аустријски систем и највише их је од свих странаца у Аустрији. Рекао бих да је основна разлика то што Аустријанци имају много више императива у животу и они „морају нешто да ураде“, а код нас „би било добро кад бисмо урадили“

олим Србију више од свега, али је заиста невероватно шта нам се догађа и шта заправо сами себи чинимо. Напустио сам своју земљу зато што је „туга преголема“, не знам како то другачије да објасним. Сулудо би било да набрајам који су то конкретни разлози, с обзиром на то да их је милион, а ваши читаоци их све знају и гледају изнова сваки дан. Како беше оно Зораново: „Србија је држава у којој морате да трчите најбрже што можете како бисте остали у месту“, почиње разговор за Врањске Стефан Милошевић који живи у Бечу у континуитету годину дана, а са прекидима, каже, и дуже.

Беч је, наводи, Србији најближа метропола. Прија му јер је велики град, али не и превелик и повезан са целим светом, а опет тако миран, културан, чист. „Ипак је на крају проглашен за град са најбољим квалитетом живота и то осму годину заредом. Живим сам, али ових дана управо добијам појачање у виду сестре која се сели из Граца јер је добила место професора на бечком универзитету“, каже Стефан.

Одмах након завршеног факултета у Новом Саду,

почео је, објашњава, да ради. Најпре као представник немачке фирме „Rudolf Chemie“ за тржишта Србије и Македоније, а затим и као менаџер и извозник у текстилној бранши.

„Данас живим у Бечу, и даље се бавим истим послом са тенденцијом ширења на друге секторе привреде и завршавам мастер интернационални менаџмент на бечком универзитету с

акцентом на Кину. Поред Србије, живео сам у Немачкој и Македонији. А, највећи утисак на мене до сада је дефинитивно оставио Шангај. У том граду, од 30 милиона становника, осећао сам се сигурније него код куће“, истиче Стефан.

Врање, признаје, не посећује онолико колико би желео. „Једном годишње дојем. Имам родбину и у околини Тетова. Моја мајка је Македонка, а отац из Врања. Њих двоје су се упознали на факултету у Скопљу. Обожавам и Куманово, тамо живе најбољи пријатељи на свету“, каже Стефан који за најбољег друга у Бечу има свог земљака из Србије, али се дружи и са Аустријанцима, Шпанцима, Немцима, Мађарима, Бугарима.

ВРАЊСКЕ: Шта конкретно подразумева ваш посао извозника?

МИЛОШЕВИЋ: Ја гледам потенцијале у Србији, тражим производе који могу добро да се пласирају на иностраним тржиштима и онда на западу тражим купце за те производе. Моја улога у томе је посредничка, дакле, посредујем, комплетна комуникација између купца и продавца се одвија преко мене. Сваки српски производ који има добру цену и добар квалитет, потенцијал за пласман на западном тржишту је мени интересантан. Око 90 одсто производа које извозим су текстилни производи. Са неколико фирм из текстилне бранше имам договоре о ексклузивном заступању на тржиштима европске уније, што значи да их промовиша на том тржишту и трудим се да пласирам њихове производе. Пре свега се ради о немачком говорном подручју и Скандинавији.

ВРАЊАЦИ СУ ВРЕДНИ ЉУДИ

Какав је менталитет Врањанаца?

Врањанце обожавам. Тада наш менталитет, гостопримство, топлина, хумор и домишљатост су заиста посебни. Само је све те ствари потребно јако добро усмерити. Мислим да су Врањанци вредан народ (не верујте оном што упорно потенцира да смо лењи и лоши) али да много више мора да се уради на пољу организованости и образовања. Врањанци су нажалост и јако понизни. Презирим то што као Врањанци већ читав век имамо комплекс од Београда и остатак Србије. Нису они сами по себи ништа бољи од нас. Људи треба да схватају да од нас зависи да ли ће они бити бољи или ми. Врањанци морају да крену да се поносе оним што имају и што су имали, па ма колико то мало или много било, да се поносе, да чувају и стварају ново. Много виште бунта је потребно, али конструктивног бунта а не деструктивног. Бунт у смислу организовања људи како би постигли своје циљеве, како би сами подигли себе и свој град. Не може се све очекивати од државе, кад у Србији, држава, нажалост, не постоји. Ниједна званична институција не функционише онако како би требало.

ПРОФИЛ

Стефан Милошевић рођен је у Врању 30. октобра 1989. године. Након завршене ОШ „Радоје Домановић“, родитељи га шаљу на даље школовање у Приватној гимназији у Аустрији у којој је завршио прве три године средњег образовања, а затим четврту годину у Гимназији „Бора Станковић“ у Врању. Онда је уследио одлазак на новосадски Факултет за спорт и туризам (ТИМС) где је студирао менаџмент са акцентом на туризам. Успут је из љубави завршио и академију за DJ-ing, и док је био студент, радио је као ди џеј.

О каквим фирмама је реч?

Фирме из Србије из домена ИТ индустрије и за њих покушавам да нађем купце. Знам да је мало хектично, збуњујуће, али ни сам не знам како бих конкретније објаснио. Ако бих даље прецизирао шта радим у текстилу, то је наменска одећа - војна, радна, ловачка. Једном речју, функционална. Радили смо за швајцарску војску, немачку царину и полицију. У складу са тим колико је производ захтеван, налазим и производњу у Србији која може да тај посао одради како ваља. Ниједна фирма није из Врања, јер сам, нажалост, са неким имао врло лоших искустава.

Како изгледа ваш радни дан? А, како проводите слободно време?

Стандардно радно време од девет ујутру до пет поподне, наравно са успутним предавањима уколико их има тог дана. Срећом, па могу да бирам које ћу предмете слушати ког семестра. У слободно време волим да пратим спортиве, да тренирам и да се дружим са најужим кругом пријатеља. Будим се уз вести, свакодневни прес-клипинг и праћење политике и економије до танчина (српске и светске) такође посматрам као неизоставни део посла.

Какав је Беч и становници у њему?

Беч је у неким деловима као „опрани“ Београд и те његове делове највише и волим. Појединим данима ми се чини да се град налази у неком процепу између модерног и традиционалног, а другим данима ми пак изгледа као су обе стране у савршеном складу. Једина бука коју у њему можете чути је од аутомобила, што довољно говори и о самим Бечлијама. И најбучнији досељеници у Бечу јако утихну, а сами домаћини су изразито толерантни. Све је дозвољено док се не нарушава живот других.

Шта сте прво приметили кад сте дошли?

Оно што би нашим људима било чудно су термини. Све је у терминима, „хајдемо на кафу“, „важи, може следећег четвртка од седам до пола девет“. Кад се на кафу одлази у договореном термину, можете мислити како то изгледа у другим сегментима. Елем, нема много спонтаности на коју смо ми можда навикили.

Какве су тамошње девојке?

Можда ће звучати парадоксално, али и девојке и младићи су слободнији и у исто време затворенији. Слободнији од стране државе, родитеља, финан-



34 ➤ сија, туђих мишљења, а опет затворенији у смислу да прате неке веома устаљене путеве и начине живота, живећи своје наизглед превише мирне и савршене животе, који се посматрано са стране готово ни не разликују један од другог. Подразумева се да сви раде и сами себе издржавају почевши већ од осамнаесте године. Мој субјективни осећај је да је мање друштвеног живота и мање спонтаности. У току радне недеље све је подређено послу и савршено функционисању.

Колико се разликују од Срба?

Рекао бих да је основна разлика то што они имају много више императива у животу, они „морају нешто да ураде“ а код нас „би било добро кад би урадили“.

Како данас гледате на Србију, на Врање?

Србија је сироче, као и Врање. Једно прелепо, али мусаво и неокупано, запуштено сироче. Остављено, занемарено и злостављано од стране оних који би највише требало да се брину о њему. Уз

много рада и труда може да израсте у дивног човека, али и може заувек остати на улици да смрди.

Шта бисте саветовали младима који вапе за одласком из Србије?

Свако интернационално искуство много значи човеку и отвара видике. Мислим да је оно што би могло да подигне Србију у неком следећем периоду управо то – наши људи, који су у свету пре свега завршили добре факултете и стекли велико искуство и који ће се (надам се) вратити да



У друштву Себастијана Курца, министра иностраних послова Аустрије

у Србији те вештине користе и преносе.

Како коментаришете учестало „одлив мозгова“ одавде?

Финансијска ситуација тера на то, наравно. Раније се говорило „ово није живот, ово је преживљавање“. Данас, све више и више чујем „није могуће више ни да се преживи, платим рачуне и оде плата“. Забрињава то многе, али изгледа не оне који би требало да се баве тиме, а то не чине. Или не желе, односно, имају пречка посла која треба да обаве за време свог „кратког“ мандата или желе да тај проблем решавају, али су крајње неспособни.

Има ли код вас носталгије или југоносталгије?

Понекад и превише. Људи, генерално, имају ту тенденцију да кад оду негде, почну да се сећају само лепих ствари, идеализују ситуацију. Нажалост, има и наших људи у туђини који кад чују да се у Србији изградило нових 20 километара пута, почну да се одушевљавају, помисле како се коначно нешто заиста ради. Они, нажалост, не знају колико је мрачна

позадина тога и колико је ситуација у том смислу заправо лоша или никад гора.

Шта вам највише недостаје кад помислите на Врање, на Македонију?

Језик, хумор и другари из школе. Фали ми да изађем на улицу и угледам Пљачковицу.

Какви су ваши планови?

Да завршим тренутни мастер, а да онда уз рад упишем и дипломатску академију у Бечу, која ми се заправо налази у комшилуку. Шта ће бити након тога, не планирам. Волео бих да то буде неки даљи интернационални ангажман и стицање искуства у домену Кине.

Да ли бисте свој живот могли да замислите у Србији?

И те како бих могао. Нема лепиште ствари него живети у свом завичају, говорити својим језиком са људима које познајеш целог живота. Међутим, много би тога требало да се деси, а то сигурно неће у наредних деценију или две.

ГДЕ СУ „ЉУДСКА ПРАВА“

Који је, по вашем мишљењу, карактеристичан проблем у Србији на који се мало обраћа пажња, а приметили сте да је другачије у Бечу?

Људска права, дефинитивно. Људска права су алфа и омега свих здравих заједница и управо она на крају резултира чак и економским болјштком и напредовањем у свим сферама. Када се у Србији каже појам „људска права“ мисли се пре свега на ЛГБТ популацију, жене у црном, невладине организације и слично. Међутим, не ради се само о томе. Сматрам да су сваком просечном човеку у Србији мање или више ускраћена људска права. Ваше људско право је да радите и живите од свог рада, да не будете израбљивани. Ваше људско право је да кажете било шта што пожелите и против било кога, па макар био он и премијер или градоначелник. И, нико не сме да вам науди. Нажалост, ја спадам у генерацију која је одрастала уз градоначелника Врања који је претио како ће „лично да тела с полицијацији“ власника ОК Радија. Данашњи клинци одрастају уз градоначелника Лабана, гледају и слушају насиље које заправо постоји само у ратним срединама. И, то тако прође без последица. Мислим, заиста - доста је било!

Јована Ристић

ЗВУК КУЛТУРЕ

Приоритети су нам да се школа догради и прошири, да купимо нове инструменте као и да реновирамо салу где се одржавају јавни часови и концерти како бисмо могли да упишемо сву децу која су заинтересована за похађање ове школе

Тања БЛИЗНАКОВСКИ ЈОВАНОВИЋ, професорку флауте, именовао је Школски одбор, за в.д. директора Музичке школе „Стеван Мокрањац“ у Врању, јула месеца ове године, након што је Драгана РИСТИЋ МЛАДЕНОВИЋ поднела оставку на ову функцију. Близнаковски Јовановић, предаје флауту у Музичкој школи близу две деценије: „Када сам почела да радим школа је имала мање одсека и самим тим и мање професора и ђака. Сада је тај број далеко већи. Што се одсека тиче, у школи их има седам. Од дувачких инструмената имамо по једну класу за трубу, флауту и кларинет, две класе за виолину и од ове године две класе за гитару. Према наставном плану и програму имамо и соло певање, као и четири класе за хармонику и једанаест класа за клавир. Кад би школа добила већи простор, тачније када бисмо успели да је доградимо, имали би још више и ђака и професора. Тренутно немамо довољно простора како би сви професори несметано радили па уклапамо и комбинујемо смене“, каже Тања Близнаковски Јовановић, в.д. директора Музичке школе „Стеван Мокрањац“ у Врању.

СТРУЧНИ КАДАР: У школи раде стручни људи и дају све од себе да школа задржи реноме који има од оснивања.

Близнаковски Јовановић наводи да у школи ради стручни кадар: „Већина професора је са седмим стручним степеном образовања, или мастер студијама“.

Материјални услови у школи, нису на завидном нивоу, јер ова образовно-васпитна установа није деценијама реконструисана:

„Потребно је много тога урадити по том питању. Планирамо да најпре проширимо школски простор и догради-



ТАЊА БЛИЗНАКОВСКИ ЈОВАНОВИЋ: УСКОРО И КОНЦЕРТНИ КЛАВИР

мо нове учионице, а реновирамо постојеће. Планирамо и куповину нових инструмената и столица за концертну салу“, речи су Близнаковски Јовановић.

Музичка школа из године у годину недри таленте који свирају на готово свим инструментима од којих поједини нису давно обновљани:

„Инструменти су јако стари, посебно клавири, док од мањих инструмената имамо по један нови. Редовно их сервисирамо и штимамо. У наредном периоду, планирамо да чешће обновљамо инструменте него што је то била пракса до сада“, каже Тања.

КЛАВИР: На овогодишњем „Piano summer“ фестивалу учесници су приметили да Врање нема концертни клавир: „У Галерији постоји концертни клавир који ће захваљујући градском руководству за неколико дана бити смештен у концертној сали школе“, објашњава Близнаковски Јовановић.

Музичка школа је промотор манифестације „Мај месец музике“:

„To је манифестација која се одржава од 2000. године. Извесно је да ћемо наставити да приређујемо квалитетне концерте као и до сада, а наставићемо и са организовањем међународног такмичења младих пијаниста“, каже наша саговорница.

Нова наставна година је почела, али одређени број заинтересованих ђака није могао да упише школу због недостатка простора:

„Приоритети су нам као што сам већ рекла, да се школа догради и прошири, да купимо нове инструменте као и да реновирамо салу где се одржавају јавни часови и концерти како бисмо могли да упишемо сву децу која су заинтересована за похађање ове школе“, објашњава Близнаковски Јовановић.

Славица Цветковић

INFOVESTI

Због Геох у Врање долазе споменици из Италије и Хрватске
ВРАЊЕ, 23. новембра 2016.

Все эти слова звучат не пусто.

Сања - озив супруга Ђорђевића

Пише: Град Стадоцки: С обзиром да сам прошао све млађе селекције и да имам стандардни глуб из Јуљбоне у АБА лиги, где имам запажен учинак, очекујем да ускоро обучем дрес сениорске репрезентације...

www.vranjske.co.rs

 Корисник Нові поделио везу

Разлупан „Majestic“

Врачъ № 29.

Премијера 'Врати се Зоне' у децембру

Глумац Милан Васић је овог лета са бројном екипом снимао неколико сцена филма "Врати се Зоне" у Врању где ће у

Отворимо очи пред насиљем над женама

Волонтери и чланови Центра Е8 спровели су акцију обележавања Међународног дана у борби против насиља



ДАЛИБОР МЛАДЕНОВИЋ, МУЗИЧАР

МУЗИКА ЈЕ ОГЛЕДАЛО ДРУШТВА

Сигурно је да се стање у држави одражава на стање у култури, па самим тим и на музику. Правци у музичи који данас пливају тв каналима са морем ријалити програма, то потвђују

Mузика је феномен који на разне начине пројектира свакодневни живот човека, било да је схваћена као вид забаве, разоноде, ужицања, професије или као израз одређеног идентитета. Познато је да се поједине друштвене групе формирају на основу врсте музике коју њени чланови слушају или презентују кроз супкултуру, коју чине панкери, рокери, репери. Говорећи о музичи унутар супкултурних група, и њеног односа са идентитетима, сматра се да се музика мора посматрати и као производ одређене супкултуре, али и као узрок њеног настанка и формирања.

ПРОФИЛ

Рођен је 20. јула 1978. у Скопљу. Активно је учествовао у раду група „Вед“, „Извор“, „Кулин бан“, „Двиг“, „Пепел“, „Огањ“, „Стефче Стојковски“ ансамбл и другим пројектима углавном world music оријентације. Наступао је како у земљи тако и ван ње у Јужној Кореји, Италији, Белгији, Француској, САД, Турској, Бугарској, Албанији, Словенији, Македонији, Грчкој. Године 2005. снима албум са групом „Кулин бан“, који годину дана касније издаје национална издавачка кућа ППР РТС. Исте године излази и спот за песму „Жали Заре“. Две године касније снима албум у акустичној трио поставци под насловом „Двиг“ са Маријом Чикојевићем и Мајом Ивановић. На жалост албум до дан данас није објављен. Компоновао је музiku за филм Сизиф К, у режији Филипа Гајића, који се 2014. представио на маркету у оквиру Канског фестивала.

Ово је мишљење поједињих етномузиколога, са којима се делимично слаже и Далибор Младеновић, музичар који свира кавал, један од ретких инструмената на овим просторима.

ВРАЊСКЕ: Био си члан неколико музичких група у Врању, Србији и иностранству. Који састав је утицао на твоје музичко опредељење?

МЛАДЕНОВИЋ: Имао сам ту срећу да сарађујем са великим бројем феноменалних музичара. Много тога сам учио од људи са којима сам радио. То је на неки начин и најлепше у бављењу музиком, та интеракција међу људима у процесу стварања. На том путу су се нашле групе „Вед“, „Извор“, „Кулин бан“, „Двиг“, „Пепел“, „Огањ“, а ван земље и

„Стефче Стојковски“ ансамбл. Тешко је рећи шта и ко је конкретно утицао на мој избор да се бавим музиком инспирисаном нашим традиционалним звуком. Вероватно је на тај избор утицала љубав према инструменту који сам заволео и почeo да свирам пре десетак година, а то је кавал. Када сам преко њега упловио у то пространство и лепоту традиционалне музике, више није било ни помисли да се крене другим стазама. Међутим у стваралачком процесу на појединим пројектима сам са људима са којима сам радио, повезивао наизглед неспортиво, а то је традиција са једне стране и модерни приступ музичком стваралаштву са друге, што је и постало примарно у мом даљем опредељењу када је у питању интересовање на пољу музике.

Учествовао си у раду група углавном world music оријентације. Колико је та музика „шаренолика“ у смислу да се кроз звук осети неколико музичких праваца? World music је кованица настала осамдесетих година са циљем да се

„ПЕРИОД СНИМАЊА АЛБУМА СА ГРУПОМ „КУЛИН БАН“ ЈЕ БИО ЈАКО ДИНАМИЧАН. СВЕ СМО ЗАВРШИЛИ ЗА ЈЕДАНАЕСТ ДАНА. БИЛО ЈЕ СВЕГА, ДИВНИХ СТВАРИ, НЕРВОЗЕ, НЕИСПАВАНОСТИ, РАДОВАЊА. ТО НЕКАКО ВАЉДА ПРАТИ СВАЧИЈИ СТВАРАЛАЧКИ ПРОЦЕС“

класификује традиционална музика која долази из земаља „требег света“, а која је од тог времена у експанзији на западу. Временом тај термин постаје свеобухватан и њиме се дефинише све оно што у себи носи аутохтони печат са

ЛЕПОТА СТВАРАЊА

По чему су наступи у Јужној Кореји, Италији, Белгији, Француској, Америци, Турској, Бугарској, Албанији, Словенији и Македонији драгоценi?

Да није било музике, вероватно никада не бих имао прилику да одем у сва та предивна места и крајеве света. Свака земља, сваки народ, свака култура коју сам имао прилике да упознам носи своју лепоту, има неку своју засебну драж, тако да не бих могао да нешто посебно издвојим, сваког путовања се радо сећам. Занимљиво је када упознајете културу која је јако другачија од ваше, као рецимо у Јужној Кореји. Тада сам наступао са Ансамблом „Стефче Стојковски“ из Македоније на „World Folklore Art Festival-u“ под покровитељством Унеска у граду Gwangju, на југу Јужне Кореје. Било је дванаест земаља учесница из целог света. Мноштво различитих култура, предивних људи. Схватите на моменат да људи поред свих тих различитости које носе имају једно што их спаја а то је лепота стварања. Предивно искуство сам имао у Солуну на једном међународном фестивалу где сам имао прилике да наступим поред великог Теодосија Спасова, Есме Реџепове, Зохара Фреска. Упознати све те људе и наступати на истом фестивалу са њима је за мене била велика част. Или када сам наступио са групом „Извор“ такође у Солуну на фестивалу где је наступао и Драган Даутовски. Занимљиво је када упознате сва та велика имена и схватите да су то најскромнији људи које сте упознали међу музичарима. Та величина вероватно иде руку под руку са скромношћу или у супротном не би ни било величине.

подручја са ког долази. Музичари често у тој презентацији звука са њихових географских простора комбинују и елементе музике са других подручја или најчешће музiku која је по себи универзална тачније, музичке правце попут цеза, класичне, поп и рок музике. За мене лично, то повезивање нечега што називамо традиционалном музиком

Који бенд је на тебе имао најснажнији утицај у раној младости?

Све што сам икада слушао је оставило неки делић утицаја. А слушао сам дosta тога, од рок музике преко класичне музике до цеза. Јако сам волео а и данас волим „Битлсе“. Занимљиво је да су они на свом албуму „Револвер“ експериментисали са традиционалном музиком Индије и са њиховим инструментом под именом ситар. Одувек ме је импресионирала та идеја коју су ту пласирали. У класичној музики, коју слушам од малена, има дosta примера где композитори традиционалну музику користе као инспирацију за своја дела, као у Влтави, Беджиха Сметане или Мађарским играма, Јоханеса Брамса, затим у предивним Мокрањчевим „Руковетима“. Цез музика је одувек а и данас била моја велика слабост. То је форма која даје пуну слободу у интерпретацији и врло је погодна за спајање са традиционалном музиком. Може се рећи да из те музике и дан данас црпим сву снагу и инспирацију за оно чиме се бавим.

НИЈЕ СВЕ ТАКО ЦРНО

Како бисте дефинисали врањску музичку сцену?

Врање од писања чувених Бориних дела носи епитет града у коме музика има запажено место. Често људи који дођу са стране у наш град очекују музичаре на сваком кораку и игре и песме где год се окренеш. Али на жалост није баш тако. Мало је људи који се озбиљније баве музиком. Вероватно због незавидне економске ситуације, људи се тешко усуђују да уплове у воде уметности, па самим тим и музике. На срећу није ни скроз све тако црно, па имамо међу младим људима и оне који се грчевито боре да нађу својој музичкој месту под сунцем и јако су успешни у томе. Али опет број таквих састава у Врању је јако мали, што никако није за похвалу. Сигурно треба дати младим ствараоцима више простора, више подршке, јер култура није луксуз, култура је темељ за развој здравог друштва.

Са групом „Кулин Бан“ из Врања снимио си и албум. Како сада гледаш на тај период живота?

Године 2005. сам са „Кулин баном“ снимио албум, који је годину дана касније издао ПГП РТС. У том пакету смо снимили и спот за песму „Жали Заре“, и то је једина песма на албуму коју сам отпевао. На оста-

лим нумерама сам свирао кавал. „Жали Заре“ је постала на моје велико чуђење прави хит на You tube. У почетку сам се чак у групи залагао да снимимо спот за неку другу од песама, али се касније испоставило да је добро што је овако испало. РТС је то пар година вртео на својим каналима и та песма је доживела успех, што је предивно јер је то комитска песма из долине Пчиње коју раније нико није снимио.Период снимања албума је био јако динамичан. Све смо завршили за једанаест дана. Било је свега, дивних ствари, нервозе, неиспаваности, радовања. То некако ваљда прати свачији стваралачки процес. У ствари, то је било остварење мог дечачког сна, да једног дана снимим музички албум. Данас на то гледам као на једну од епизода која ће се, надам се, још пар пута поновити.

Сматраш ли да је то почетак твоје озбиљне каријере имајући у виду да си 2007. године снимио албум у акустичној трио поставци насловљеној „Двиг“ са Маријом Чикојевићем и Мајом Ивановић. Како је он промовисан?

Са мојим пријатељима, Мариом Чикојевићем и Мајом Ивановић, под именом „Двиг“, снимио сам албум чији је радни наслов био „Ветар са Балкана“. Тај албум на жалост није званично издат, али је доживео своје интернет издање, па тако све композиције могу да се чују на Youtubу. Та збирка композиција ми је веома драга. Марио је фантастичан гитариста, композитор и аранжер, један од најбољих са којима сам сарађивао, и била ми је велика част и уживање да са њим радим на стварању тог албума. Маја, са којом сам радио и у „Кулин бану“, је својим гласом само увеличала целу причу. Остаје ми и дан данас велика жеља да направимо серију концерата са том музиком.

Компоновао си и музика за филм "Сизиф К" редитеља Филипа Гајића, који се 2014. године представио на маркету Канског фестивала. Каква је била сарадња са Гајићем?

Филип и ја смо од те сарадње

постали јако добри пријатељи.
Њему је требала музика за филм,
сетио се да ме је једном чуо у Врању
како свирам кавал и пожелeo баш
тај звук на „Сизифу К“. У то време
сам живео у Београду и све коцкице
су се поклопиле. Почеко сам да
радим музику а да претходно нисам
имао никакво искуство стварања
примењене музике. Било је јако
узбудљиво и једно од најлепших
искустава које сам имао у мом раду
са музиком. Тада сам спојио две
моје велике страсти, музику и филм.
Пуно сам научио у том процесу.
Сам процес стварања филма је
трајао јако дugo, око пет година.
Филип је јако захтеван режисер,
било је ту и пуно промена концеп-
ција и трагања за решењима, али је

другачије конципиране пројекте. Тренутно радим на снимању новог албума са групом "Извор" и ту се трудимо да традиционалну музику прикажемо онаквом каква она јесте у њеном примарном облику, или бар што ближе тој идеји. Вероватно ћу у будућности радити још тога што је различито од онога што сам до тада радио.

**Има ли политичко-економска
ситуација у земљи утицај на фор-
мирање одређеног музичког
правца?**

Платон је рекао „Што је у држави боља музика, боља ће бити и држава“. Сигурно је да се стање у држави одражава на стање у култури, па самим тим и у музичи, јер уметност



КАКВА ДРЖАВА, ТАКВА И МУЗИКА

на крају све испало како треба.
Фilm се на крају појавио и на Фесту
и у Кану и на још фестивала у земљи
и свету.

Како би конкретно конципирао музiku којом се бавиш?

Не волим да дајем наслове и да делим музику коју радим по некаквим жанровским одредницама. Сарадња са разним музичарима је рађала и разне музичке приступе и резултате. Оно што ме примарно интересује јесте синтеза традиционалне музике и савремених музичких тенденција, али радио сам и

је огледало друштва у коме живимо.
Какви правци у музичи данас
пливају тв каналима са морем
ријалити програма? Надам се да
већи део популације схвата тај
аларм и да ћemo ако не због нас, оно
због наше деце, мењати ствари на
боље.

**На чији концерт би обавезно
отишао, а на чији не?**

Ух, тешко питање. Никада не бих заобишао концерт Авишай Коена, а никада не бих отишао на концерт Томпсона и Баје Малог Книнце.

Славица Цветковић

ТЕК ЂУ ДА ТРЕСЕМ МРЕЖЕ

Осећам се добро на терену. Већ полако хватајем неки свој ритам. Од моје позиције се очекује да дајем голове, тако да ћу се трудини да у наредном периоду будем што бољи

У својим богатим омладинским данима, Иван Марковић је наступао за Црвену Звезду, Партизан, холандски Венло. Након неколико иностраних тимова, некадашњи фудбалер Вождовца, одлучио је да обуче дрес новог суперлигашког клуба.

ВРАЊСКЕ: Да ли мислите да је Радник добра одсочна даска у истој мери, као што је то био и претходни клуб са Душановца?

МАРКОВИЋ: Свакако јесте. То је Супер лига, било који клуб да је у питању. Небитно је да ли је Вождовац, Радник или нека трећа екипа. У овом тренутку за мене је најважније да играм, да ухватим неки свој ритам. Не видим разлог зашто не би била сјајна одсочна даска, уз наравно добре резултате клуба. Имао сам договор са екипом Вождоваца, да на крају сезоне могу да одем без икаквих проблема. Како су смањивали буџет у том тренутку, мислим да је најисправније било да напустим клуб. Добио сам понуду из Радника, и пошто нисам желео да губим време, успели смо да се лако договоримо.

О вами се говори као о детету Партизана, неко ко је поникао у Хумској, али занимљиво је да сте прве фудбалске кораке направили у Црвеној Звезди? Почеко сам баш као дете да тренирам и играм за Звезду. Имао сам 13. година. Нисам одмах прешао у Партизан,



пре тога сам био и у Земуну. За сваког младог играча била је привилегија играти за Партизан, па макар то било и у омладинској школи. Тамо сам био од 16. до 18. године. Лепо је носити њихов грб. У даљој играчкој каријери, искуство које сам тамо стекао, само ми је помогло. Наравно, да је и остала жеља да заиграјем за први тим црно-белих.

Пре доласка у Партизан, прошли сте и фудбалску школу у Холандији, у Венлу. Колико вам значи то искуство?

Годину дана сам са братом близанцем провео у Венлу.

То искуство ми пуно значи, првенствено због начина рада. Холандија је земља фудбала. Доста пажње посвећују младим играчима, раду фудбалера на техничком нивоу. За само годину дана колико сам тамо провео доста тога сам научио, него да сам остао у неком другом клубу. Последњих година, ситуација почиње да се мења и код нас. Обраћа се пажња на све аспекте игре. Данас је и фудбал постао такав, иде

ПРОФИЛ

Име и презиме: Иван Марковић

Датум и место рођења: 20. 6. 1994. Београд

Висина: 185 цм

Тежина: 76 кг

Позиција: офанзивни везни

Играчка каријера: 2012/2013 ФК „Партизан“, Београд, 2013/2014 ФК „Корона“, Польска, 2015/2016 ФК „CSKA Софија“, Бугарска, ФК „АПО Левадијакос“, Грчка, 2016/2017 ФК „Черно Море“, Бугарска, ФК „Гјонгнам“, Јужна Кореја, ФК „Вождовац“, Београд, ФК „Радник“, Сурдулица

Колико има истине да сте отишли из Партизана, јер тада није било места у првом тиму?

Искрено у том тренутку, нисам имао ни жељу да останем. Било је доста играча који су покушавали да нађу своје место. Нисам имао амбиција да се борим. Видео сам своју шансу у Пољској. Фудбал је тамо на једном вишем нивоу од нашег. У том тренутку сам размишљао, зашто и тамо не бих пробао.

Како млад фудбалер у Пољској ипак нисте успели да се уклопите?

То је био период преласка из омладинаца у први тим. Верујем да је то дosta тешко за сваког играча. Потребно је да прође извесни временски период, да би се навикили. Имао сам 18. година кад сам дошао тамо. У питању је била и друга земља. Мислим да сваки играч мора да прође и кроз то. Фудбал који се игра тамо, дефинитивно није ми легао. Када дођете као млад фудбалер, то није нимало лако и једноставно. Тако да је и то било доста отежавајућа околност.

ГОЛ СЕЗОНЕ

У утакмици плејофа Супер лиге и даље се препричава чувени го са 20 метара који сте постигли у дресу Вождовца против Јавора, који је проглашен голом сезоне?

Драго ми је због тога. Нисам имао довољну минутажу у Вождовцу. Оно што сам провео на терену, трудио сам се да искористим на најбољи могући начин. За 70. минута игре постигао сам два гола, један од њих је и тај погодак. Све зависи од тренутка инспирације. Шутнуо сам лопту и завршила је у мрежу. Надам се да ће таквих голова бити још више.

Сваки играч ће се брже уклопити у екипу, ако му неко помогне на почетку.

У Вождовац долазите након што сте раскинули уговор са корејским Ђонгнамом, где сте одиграли три утакмице, а остале преседили на клупи?

Имао сам лош период, нисам био у доброј форми. Једноставно деси се да сваки играч упадне у неку врсте кризе. Нисам успео да се изборим за место у тиму, тако да сам већи део времена провео на клупи. Видео сам да се ситуација неће променити, да је тренер остао исти. Свестан сам да тада нисам био у најбољој форми. Свако доноси одлуку, онако како мисли да треба. После шест, седам месеци проведених у Кореји, одлучио сам да се вратим.

Колико се азијски стил игре разликује од европског?

Неупоредиво пуно се разликује. Сама њихова конституција и грађа тела је доста другачија од наше. Ту су доста нижи играчи. Пуно се трчи. Незгодно је да као висок играч, испратите тај њихов ритам. То је био највећи проблем за мене у том периоду. За сваког играча је једно велико и непроцењиво искуство само да оде тамо. У питању је друга култура, цивилизација, храна, па је веома тешко док се уклопите. Чини ми се да су и спорту више посвећенији. Све што вам дају, то вам и узму кроз тренинге. Волео бих да се вратим тамо, али за неких 30 година, кад будем на заласку каријере.

Да ли је онда повратак у српске клубове корак уназад?

Можда и јесте. У иностранству је некако све другачије, па и сам њихов однос према фудбалу. Доста је испраћенији, него код нас. То не значи да наши клубови нису добри. Сваке сезоне они дају квалитетне играче, који на крају оду у иностранство. Незгодно је кад хоћете да дођете из Азије у Европу, а нисте играли. Веома је тешко тада наћи праву средину.

Чини се да сте на најбољи могући начин оправдали долазак у нови клуб, голом против бањалучког Борца у пријатељској утакмици?

Осећам се добро на терену. Већ полако хватам неки свој ритам. Од моје позиције се и очекује да дајем голове, тако да ћу се трудити да у наредном периоду будем што бољи.

Марија Митровић

ЈАЧИ САМ НА ЛОПТИ

Ваш брат близанац Вања се такође бави фудбалом. Ко је бољи играч?

Он је добар на његовој позицији, а ја на својој. Вања је дефанзивни везни играч, док сам ја офанзивни везни. Свако има своје квалитете. Не могу да упоредим, пошто смо баш различити играчи. Он је велики борац, док сам ја што би се рекло јачи на лопти. Након Короне, пре две недеље прешао је за македонски Вардар.

Након пољске Короне, одлазите у CSKA из Софије, који је оставио највише трага у вашој играчкој каријери. Имали сте прилику да наступате као један од најмлађих првотимаца?

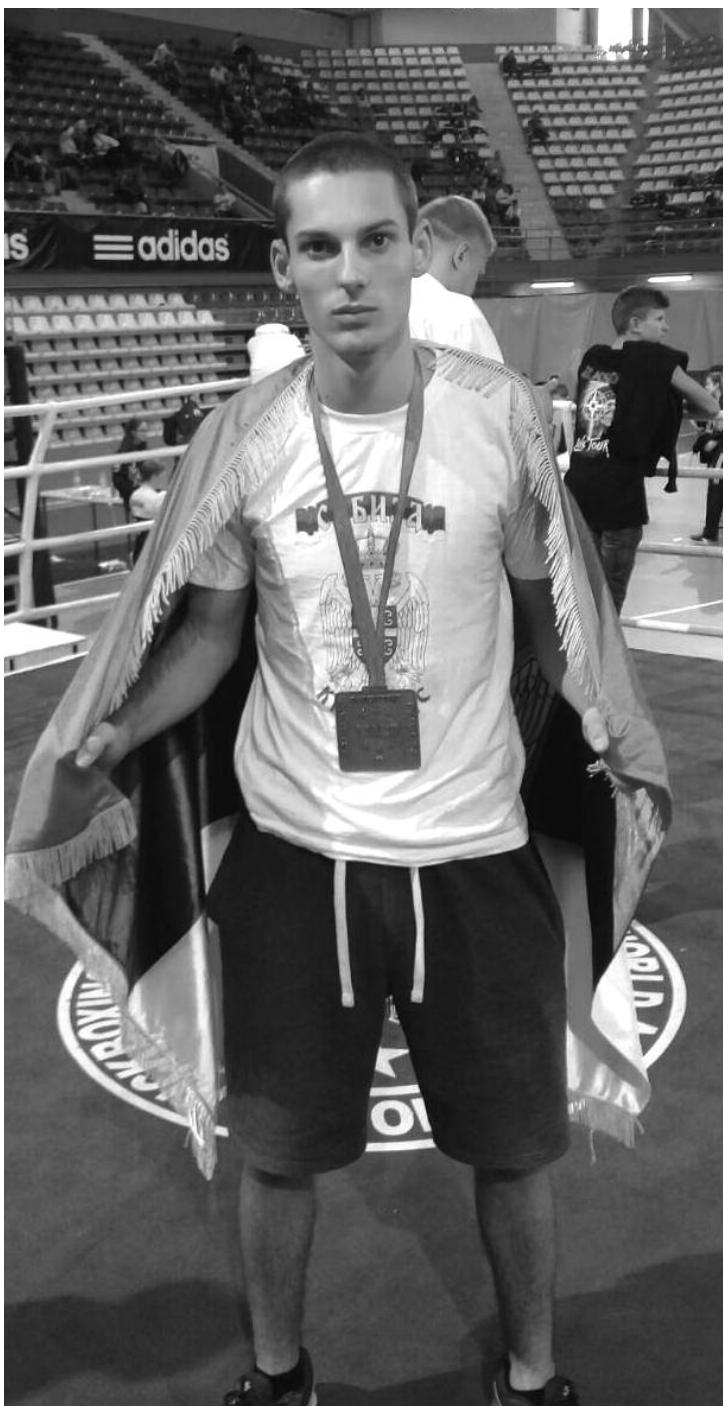
То је био најбољи период муг фудбалског играња. Био сам у великој екипи, која се бори за титулу и игра офанзивни фудбал који мени одговара. Успео сам да будем на једном задовољавајућем нивоу, јер сам се ту и пронашао. Најбоље успомене носим из те екипе. Био сам и најмлађи стрелац у историји њиховог вечитог дербија. То је био, а и данас је један од најтрофејних клубова у земљи. Наступати са таквом екипом, свакако прија и импонује сваком играчу. Имати толику подршку навијача је било нешто невероватно за мене у том тренутку. Као младом фудбалеру то ми је пуно значило.

У клубу је у том периоду било доста наших играча?

Сваки почетак је тежак, а имати неког са ових простора као саиграча је свакако велика предност. Било је доста играча са Балкана. Сами сте у другој земљи, тако да је доста важно кад вам неко помогне или вас усмири. Мени је у том тренутку доста значила подршка.

ПОТРЕБНА ЈЕ САМО ВОЉА ЗА ПОБЕДОМ

Кад сам отишао на Европско првенство мислио сам да су противници пуно јачи и да нећу моћи да стигнем до финала. Кроз борбе сам увидео да сам много бољи од њих. Драго ми је да се труд на крају исплатио



На овогодишњем шампионату Старог континента, у кик боксу за јуниоре у Македонији, у арени „Борис Трајковски“, борило се 1536 такмичара из 37 различитих земаља Европе. Двојица Врањанаца бранили су боје Србије и успели да освоје медаље. Марко Динчић је у дисциплини K1, заузео друго место.

“У мојој категорији је било 11 такмичара, из десет различитих земаља. У финалу сам се сусрео са Албу Адуковим, репрезентативцем из Русије. Изгубио сам у борби за златну медаљу, јер сам добио недозвољен ударац, тако да нисам могао да наставим меч. Ово је прво такмичење да наступам за репрезентацију, тако да сам и задовољан постигнутим резултатом. Само учешће на првенству представља велико искуство само за себе, а освајање медаље је феноменалан успех”, објашњава Динчић.

ПУТ ДО ФИНАЛА: Како и сам каже, пут до финала није био нимало једноставан. Требало је победити противнике из Молдавије, Хрватске. „Најтежи противник је био такмичар из Молдавије. Можда је нижи од мене, али технички јако добар и спретан. Успео сам да победим, управо захваљујући мојој висини. Борили смо се три рунде по два минута. Савети тренера су јако битни у тим тренуцима. Важно да слушамо сугестије, јер неко са стране боље види неке ствари, него ми у рингу. Веома је битно издржати тих шест минута“, додаје освајач сребрне медаље.

Млади Врањанац је учествовао и на Балканијади и Светском купу, али му је до сада ово највеће такмичење:

„Кад сам отишао на Европско првенство мислио сам да су противници пуно јачи и да нећу моћи да стигнем до финала. Кроз борбе сам увидео да сам много бољи од њих. Драго ми је да се труд на крају исплатио“.

Динчић је освојио многе награде и трофеје, а да би уопште постао члан репрезентације, прво је морао да тријумфује на државном првенству.

„У мартау у Новом Саду освојио сам прво место, а потом и у Нишу. То ми је омогућило да бирам категорију. Избрао сам дисциплину К1 управо због висине, јер могу да

убацим колена и неке друге потезе. Након седам година напорног тренирања, успео сам да постанем члан репрезентације и браним боје своје земље. То је велика привилегија“, истиче 16-годишњи Врањанац.

Пред Европско првенство, чекале су га припреме на Тари.

„За овај шампионат вежбали смо напорно. Имали смо тренинге и спаринге на Бесној кобили, а потом и на Тари. Радили смо на снази и кондицији. То је била прилика да упознамо различите тренере, чији се начин вежбања доста разликује од нашег уобичајеног. То је јако битно, јер имате прилику да научите нешто ново. Било је лепо бити тамо, и упознати све те људе. Поред такмичара из Ниша, једино смо Андрија и ја били са југа Србије. Претпоследњег дана имали смо заједнички тренинг са прослављеним српским кик боксером Ненадом Пагонисом. Поделио је са нама своја такмичарска искуства и пожелeo нам срећу пред европско првенство“, наглашава Динчић.

ТРЕМА ПРЕД ФИНАЛЕ: У борби, каже, мора да постоји стратегија, али и блага нервоза.

ПРОФИЛ

Име и презиме: Марко Динчић

Датум и место рођења: 2.3 2001. Врање

Категорија: 63,5 кг

Дисциплине: К1

Клуб: Кик бокс клуб „Врање“

Највећи успеси: Друго место на Европском првенству у Македонији, трећи на Светском Купу, сениорска златна медаља у Власотинцу

„Не можете да уђете неспремни у ринг. После толико година напорног вежбања, тактика је обавезна. Управо због тога су и тренинзи јако важни. Радимо на кондицији, како правилно да распоредимо снагу кроз три рунде. Наравно, да је присутна трема и узбуђење пред сваки меч. Мислим да сам највећу трему имао управо пред финале. То на неки начин и доста утиче и на коначан исход. Изгубите пола снаге на то. На неки начин значајна је и позитивна трема, јер вас подстиче да будете бољи. Уколико сте ипак претерано опуштени, могу врло лако да вас нокаутирају. Потребно је бити опрезан у сваком мечу. Чак и најбољи спортисти имају трему пред наступ,“ додаје Марко.

Почео је да се бави кик боксом сасвим случајно, а као једну од главних предности, наводи, што до циља долази сопственим залагањем.

„Већина мојих вршњака се определила за кошарку или фудбал. Одлучио сам да то буде кик бокс, мало људи се овде и бави тиме. За разлику од колективних спорту, где је можда неко крив ако изгубите, овде сте искључиво ви одговорни за победу или пораз. Све зависи од вас. То је индивидуални спорт, сами долазите до циља“.

Репрезентативац Србије има око 25 медаља са различитих такмичења, али оно што брижљиво чува јесу и пријатељства које је стекао.

„У рингу увек један мора да победи. И док траје борба ми јесмо противници и свако се труди да пружи максимум, али након борбе ми се дружимо. То су најлепши тренуци у спорту“.

Да би се дошло до запажених резултата, млади кик боксер истиче да је потребно увек размишљати о успеху.

„Уколико немате жељу за тријумфом, онда ни велики број тренинга не значи толико. Потребна је само воља за победом. И поред много-брожних обавеза око школе, за спорт се увек нађе времена“, закључује Динчић.

Марија Митровић

Игор Младеновић, тренер ОЧЕКУЈЕМ ЈОШ МЕДАЉА

Игор Младеновић, тренер кик бокса клуба „Врање“, истиче да је препознао шампионски потенцијал код младог Динчића.

Марко је изванредан такмичар. Био је проглашен за најбољег пионира на државним првенствима, за најбољег кадета. Узимао је пехаре са различитих такмичења, што је свакако велики успех. Ова медаља је само потврда напорног рада. Очекујем да и даље доноси међународне медаље са многобројних такмичења. Има изванредну технику ногу, недостаје му само још мало снаге. Он је још увек млад, има само 16. година, тако да има простора за напредак. У финалу се сусрео са такмичарем из Русије, која је на ово првенство стигла са 176 такмичара. По броју освојених медаља, Србија је на другом месту, одмах после Русије. Довољно је бити само репрезентативац, то је огромна привилегија.

Међу јуниорима је ове године било чак 25 дебитаната, што је и потврда да се у клубовима одлично ради?

Посвећујемо огромну пажњу свим селекцијама, почевши од пионора, јуниора па преко кадета. Трудимо се да иду на што већи број такмичења, јер је то јако битно. У кик боксу савезу Србије има преко 100 клубова. Кик бокс клуб „Врање“ и „Јуниор“ се задњих година, налазе на 10. или 15. месту, што је огроман успех. Имамо велике резултате, почевши од Иване Давидовић до Фазлија Реџепија. Одлучили смо да за наредно такмичење које се одржава у централној Србији, учествују само пионери и кадети, како би се јуниори одморили, јер је следеће такмичење за њих у октобру. Једноставно нема паузе, напорно се тренира сваког дана. Што више буду радили на тренинзима, то ће им бити лакше у рингу.

Комисија за планове Скупштине општине Владичин Хан, на седници одржаној 21.08.2017. године утврдила је Нацрт измене и допуне плана детаљне регулације индустриске зоне Владичин Хан (КО Лепеница, КО Сува Морава, КО Грамађе) и на основу члана 50. Закона о планирању и изградњи („Службени гласник РС”, бр. 72/09, 81/09, 64/10, 24/11, 121/12, 42/13, 50/13, 98/13, 132/14 и 145/14)

ОГЛАШАВА
ЈАВНИ УВИД ЗА ДЕО НАЦРТА
ИЗМЕНЕ И ДОПУНЕ ПЛАНА ДЕТАЉНЕ РЕГУЛАЦИЈЕ ИНДУСТРИЈСКЕ ЗОНЕ
ВЛАДИЧИН ХАН (КО ЛЕПЕНИЦА, КО СУВА МОРАВА, КО ГРАМАЂЕ)

ЈАВНИ УВИД ЗА ДЕО НАЦРТА обавиће се у згради Општинске управе Владичин Хан, Светосавска бр. 1 (канцеларија број 9) од 15. 09. 2017. до 29. 09. 2017. године, сваког радног дана од 10 до 14 часова.

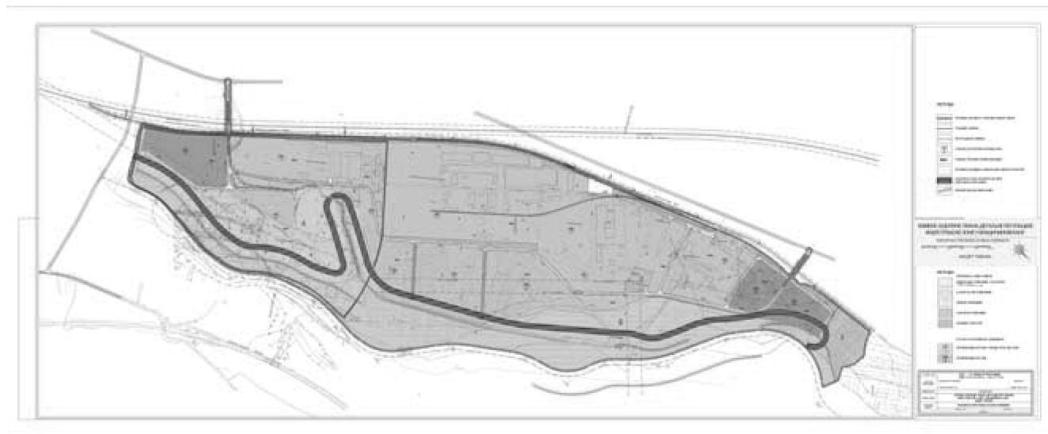
У току трајања Јавног увида Оглас за део Нацирта измене и допуне плана детаљне регулације индустриске зоне Владичин Хан (КО Лепеница, КО Сува Морава, КО Грамађе) биће изложен на интернет страницама општине Владичин Хан, огласној табли Општинске управе општине Владичин Хан, као и средствима јавног оглашавања, новине, радио.

Заинтересована лица могу, током јавног увида, своје примедбе на планирана решења, у писаном облику, да доставе Одељењу за урбанизам, имовинско-правне, комуналне и грађевинске послове, преко писарнице или на адресу Општина Владичин Хан ,Светосавска бр.1 најкасније до 29. 09. 2017. године.

ЈАВНА СЕДНИЦА Комисије за планове Скупштине општине Владичин Хан, одржаће се у згради **Општинске управе Владичин Хан, Светосавска бр.1**, 09. 10. 2017. године, у 10 часова. У току јавне седнице, сва присутна физичка и правна лица која су поднела примедбе у вези за део Нацирта плана у писаном облику, могу образложити примедбе пред Комисијом за планове Скупштине општине Владичин Хан.

Јавној седници ће присуствовати представници обрађивача ЈП Завод за урбанизам Врање и представници Општинске управе општине Владичин Хан. На јавној седници могу да присуствују физичка лица и представници правних лица који су поднели примедбе у писаном облику у току трајања јавног увида и могу усмено да образложе поднете примедбе. О свакој поднетој примедби обрађивача планског документа јавно износи свој став.

Прилог: Графички приказ планираних намена површина





Одељење за урбанизам, имовинско-правне послове и комунално стамбене делатности послове Градске управе Врање, у складу са чланом 63. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник Републике Србије", број 72/09, 81/09-исправка, 64/10-УС, 24/11, 121/12, 42/13-УС, 50/13-УС, 98/13-УС, 132/14 и 145/14) и у складу са чланом 83. Правилника о садржини, начину и поступку израде докумената просторног и урбанистичког планирања ("Службени гласник Републике Србије" број 64/15),

**ОРГАНИЗУЈЕ ЈАВНУ ПРЕЗЕНТАЦИЈУ
УРБАНИСТИЧКОГ ПРОЈЕКТА ЗА ИЗГРАДЊУ СТАМБЕНОГ ОБЛЕКТА
СПРАТНОСТИ Пo+P+3+Pк НА КАТАСТАРСКОЈ ПАРЦЕЛИ БРОЈ 9274/2
КО ВРАЊЕ 1 У ВРАЊУ**

**подносиоци захтева: „ИГ-СИСТЕМ“ Д.О.О
ВРАЊЕ
Добривоја Станковића број 8**

**Г.Т.П.“ТРИДА“ Д.О.О.
ВРАЊЕ
Првонечка број 10/А**

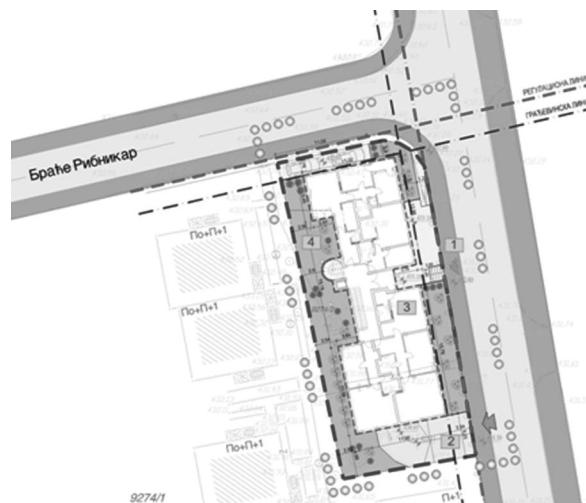
Позивају се сва заинтересована правна и физичка лица да изврше увид у урбанистички пројекат и да у току трајања јавне презентације доставе своје примедбе и сугестије у писаном облику Одељењу за урбанизам, имовинско-правне послове и комунално стамбене делатности.

Јавна презентација урбанистичког пројекта одржаће се у периоду од 14.09.2017. године до 20.09.2017. године од 12-14h у просторијама Одељења за урбанизам, имовинско правне послове и комунално стамбене делатности- Улица Иве Лоле Рибара број 1 , I спрат ,канцеларија бр.16.

Овлашћено лице за давање обавештења о садржају јавне презентације је Јована Антић дипл.инж.арх.

Урбанистички пројекат ће бити изложен у улазном холу Одељења за урбанизам,имовинско правне послове и комунално стамбене делатности Градске управе града Врања – Улица Иве Лоле Рибара број 1, Врање и на званичној интернет старници града Врања.

Прилог: Графички приказ обухвата урбанистичког пројекта





Република Србија
МИНИСТАРСТВО ЗАШТИТЕ
ЖИВОТНЕ СРЕДИНЕ
Број: 353-02-0468/2017-02
Датум: 29.08.2017. године
Немањина 22-26
Београд

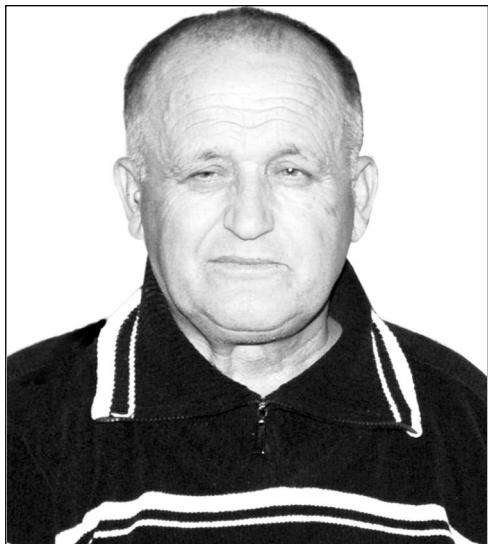
На основу чл.14 став 1. и 2., а у вези са чл.29.став 1.и 3. Закона о процени утицаја на животну средину („Сл.гласник РС“ 135/04,36/09), даје следеће:

О Б А В Е Ш Т Е Њ Е

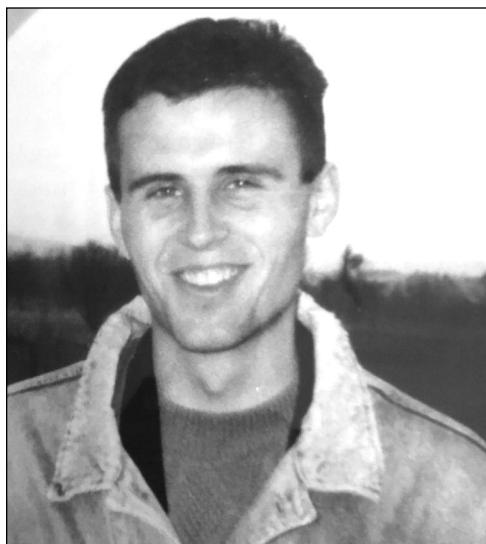
Носилац пројекта Рудник олова и цинка „Грот“ а.д. – Крива Феја код Врања, поднео је захтев за одређивање обима и садржаја за ажурирање Студије о процени утицаја на животну средину пројекта експлоатације руде олова и цинка из „Вучковог лежишта“ и лежишта „Кула“ у склопу рудника „Грот“ а.д. – Крива Феја.

Заинтересована јавност може да изврши увид у садржину захтева сваког радног рана од 11-14 часова у просторијама Министарства заштите животне средине у Београду, ул. Омладинских бригада 1, соба 428 и на вебсајту <http://www.ekologija.gov.rs/obavestenja/procena-uticaja-na-zivotnu-sredinu/>, и достави своје мишљење у року од 15 дана од дана објављивања овог обавештења.

СЕЋАЊЕ



Срђан Арсић
15. 9. 2013 – 15. 9. 2017.



Маријо Арсић
19. 9. 1997 – 19. 9. 2017.

Не постоје речи којима се може описати колико нам недостајете.

Породица Арсић

Последњи поздрав
вољеној супрузи и мајци



Драгана Младеновић

С великим љубављу, поштовањем и поносом успомену ће заувек чувати:
супруг Зоран, ћерка Даница и син Вељко

Годину дана како није са нама



**Мита Стаменковић
зв. Мита Утка**

Сећање на тебе, неће време изbrisati, живећеш у нашим
срцима док смо ми ту...

Сестра Олгица и зет Тика са породицом

У недељу, 17. септембра 2017. године, у 10 часова на Шапраначком гробљу,
даваћемо годишњи помен



Мита Стаменковић зв. Мита Утка

Време пролази, а бол и туга остају. Оставио си трагове који се не бришу,
сећања која не бледе и остају заувек.

Породица Стаменковић

У суботу, 16. септембра 2017. године, у 10 часова на Бунушевачком гробљу, даваћемо шестомесечни помен

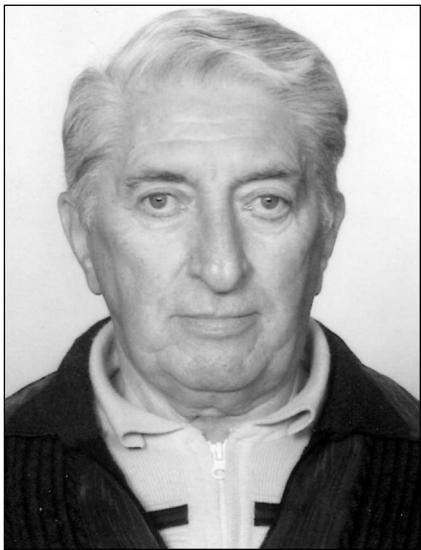


Сави Стојановићу 1983 – 2017.

Сине... Сада када те више на вратима нема, остала нам туга преголема. Био си човек јачи од стене, без тебе живот никако да крене, сине, мама где год крохиши ми пред очима. Сваку твоју сузу оплакујемо сада, време нам пролази, али бол никада. Нисмо те могли сачувати од злих људи, који те изненада одведоше у смрт, али ћемо те сачувати од заборава. Остаћемо за тобом вечно у болу и тузи.

Ожалошћени: отац Драган, мајка Нада, сестра Андријана и сестрић Стефан Стојановић

СЕЋАЊЕ

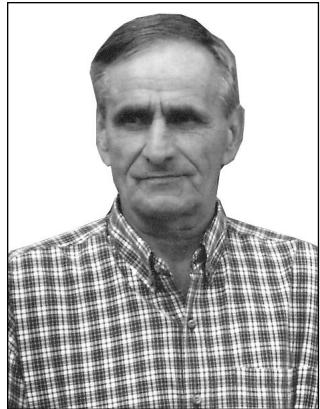
**Томислав Спасић**

Дана 19. септембра 2017. године навршавају се
две тужне године, а туга и бол остају.

Супруга Лола



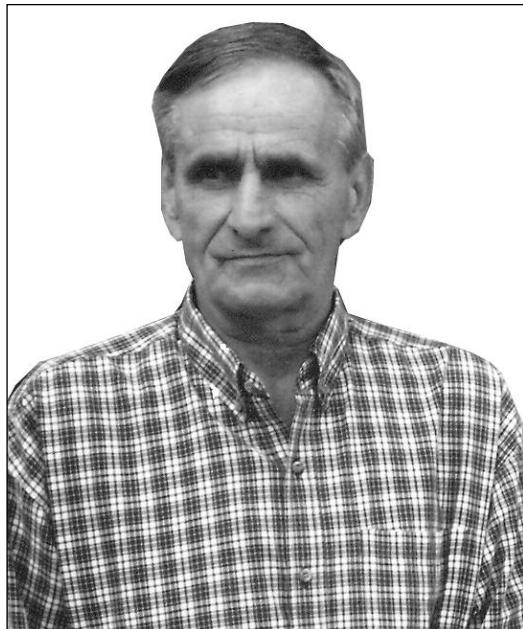
За мене си одувек био идеална особа, идол и
права дефиниција савршеног односа између
унука и деде

**Миодраг Илић Стрела**

Наставићу да тежим ка циљу који смо заједно
поставили. Почивај у миру, легендо овог
града.

Заувек ћете волети Твој унук Божидар

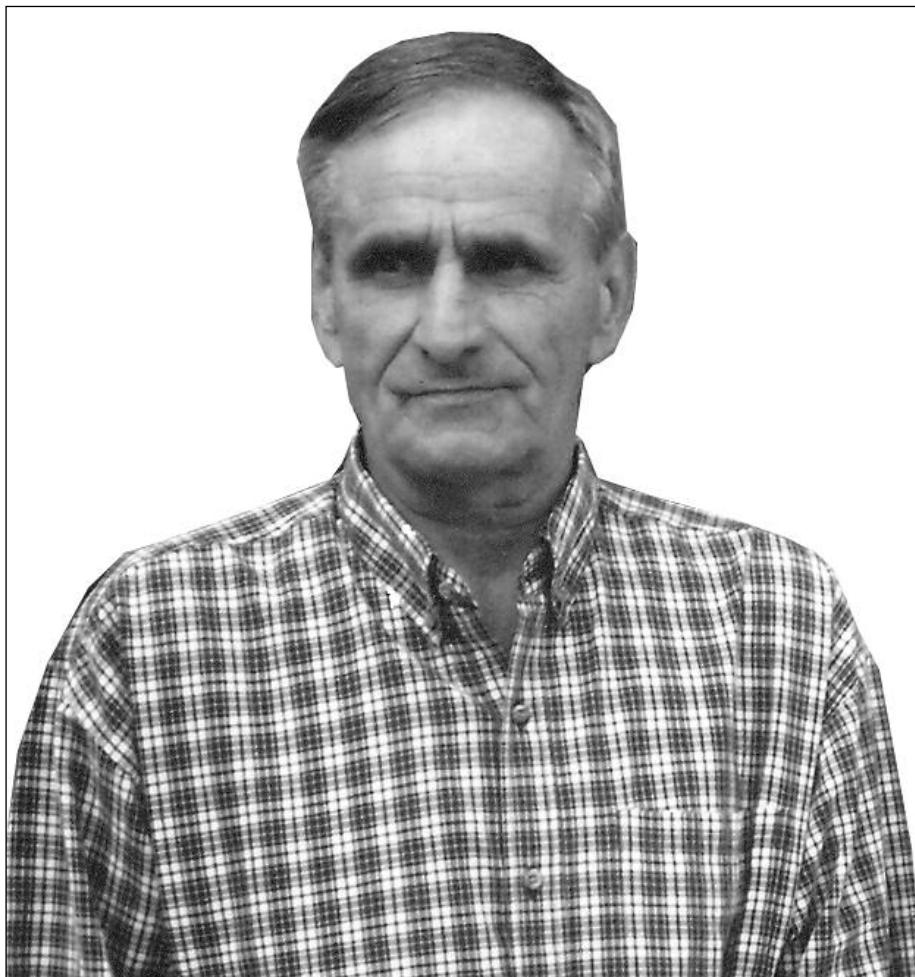
Последњи поздрав драгом стрицу

**Миодраг Илић Стрела**

Дејан Илић Стрела са породицом



У недељу, 10. септембра, преминуо је мој вљени брат



Миодраг Илић Стрела

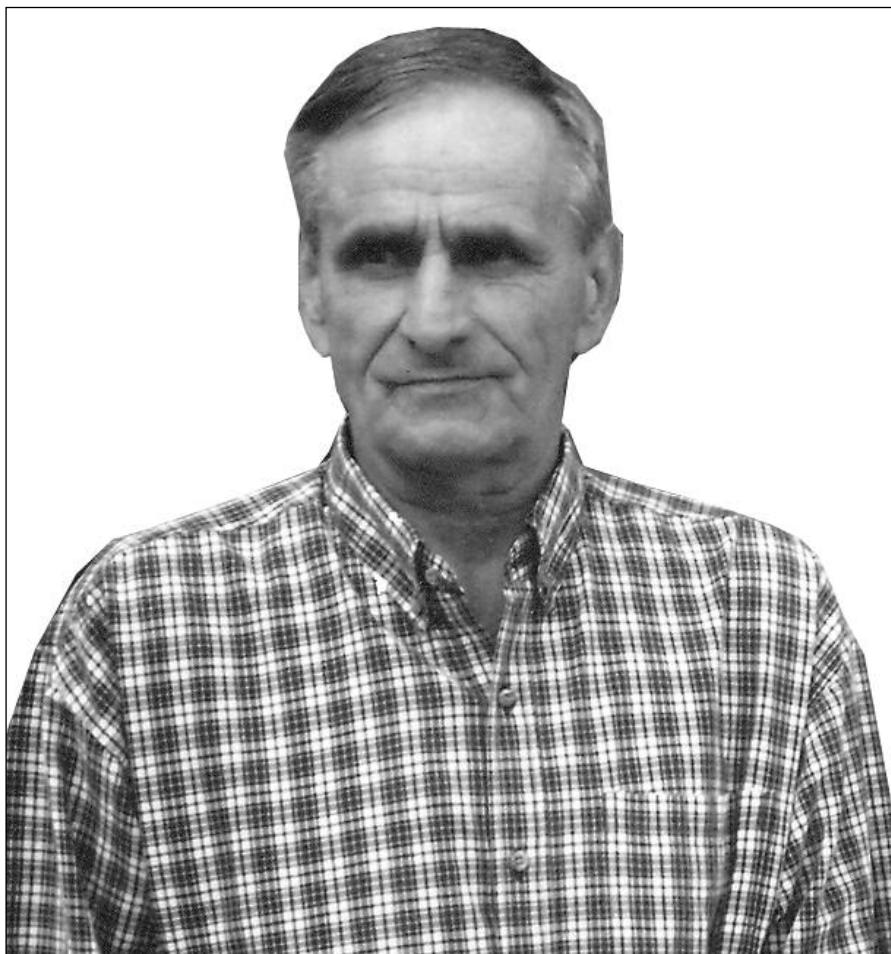
1946 – 2017.

Преселио се у вечност поред његове мајке и скоро преминулог рођеног брата, мени је остала вечна туга за њим и њима. Нека их анђели чувају.

Неутешна његова једина сестра Драгиња Мандарић,
зет Никола и сестричина Марина



У недељу, 10. септембра 2017. године, породицу Илић напустио је
најважнији њен члан



Миодраг Илић – Стрела **1946 – 2017.**

Хвала ти на неизмерној брижности и топлину коју си нам подарио. Остаће успомена и траг на человека који је заувек обележио наш живот и заувек ће остати у нашим срцима.

У сећању на све лепе дане и са великим болом остају: Твоја супруга Ружица, син
Саша, ћерка Сања, унук Божидар и снаја Марина

У суботу, 16. септембра 2017. године, у 11 часова на Бунушевачком гробљу,
даваћемо годишњи помен нашој



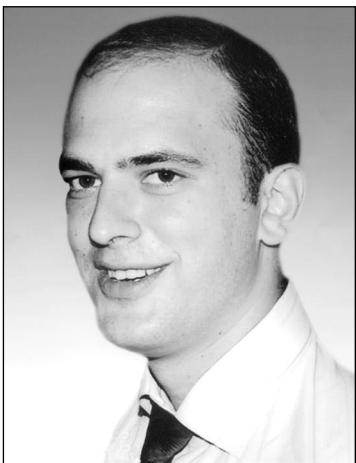
Слађани Марковић

12. 10. 1960 – 20. 9. 2016.

Време не брише тугу у нашим срцима.

Твоји најмилији, породица Марковић

21. 09. 2013 – 21. 09. 2017.



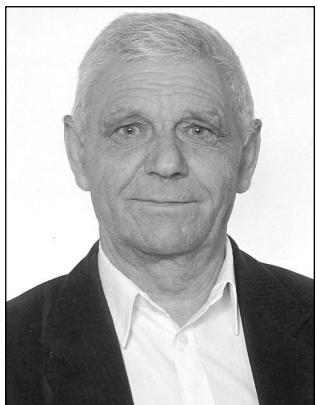
Драгомир М. Антић

зв. Даци

Прошле су четири године од како није са нама
наш вољени тата, супруг и син.

Твоји неутешни: Софија, Исидора, Марија, Радмила
и Мирослав

СЕЋАЊЕ
14. 9. 2015 – 14. 9. 2017.



Добривоје Марковић

Биба

Време пролази, а бол и туга остају. Две године
како си отишао, оставио си трагове који се не
бришу, сећање које не бледи и доброту која се
не заборавља. Поносни смо што смо те имали
и вечно тужни што смо те изгубили.

Супруга Станислава, Ћерке Весна и Јаворка, зетови
Бранислав и Саша, унуци Марко, Никола, унуке
Јована, Ана и Вања

Последњи поздрав
нашем другу



Мирко Ђоковић

Твоји другови: Рус, Трша, Зоран Дугур, Зизи, Вита, Дача, Химза, Недељко, Бобе, Сале, Деки

Последњи поздрав нашем вољеном



Мирку Ђоковићу 1953 – 2017.

Супруга Душанка, синови Милош и Никола

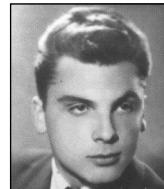
Последњи поздрав



Мирко Ђоковић
1953 – 2017.

Брат Драгоје са породицом

СЕЋАЊЕ
20. 9. 1985 – 20. 9. 2017.



Сретен Марковић
професор

Тог петка изненада, прерано, отишао си заувек и
оставио нас саме. Зашто?

Твоји: супруга Јованка и син Мића

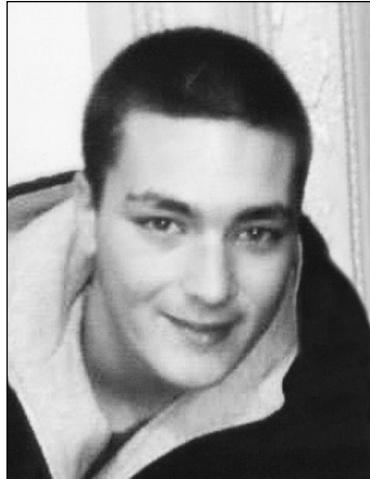
У суботу, 16. септембра 2017. године, у 10.30 часова на Бунушевачком гробљу, даваћемо шестомесечни помен нашој вољеној



Роксанди Станковић
библиотекар у пензији

Сестра Јагода са породицом

СЕЋАЊЕ
31. 12. 1995 – 17. 9. 2014.

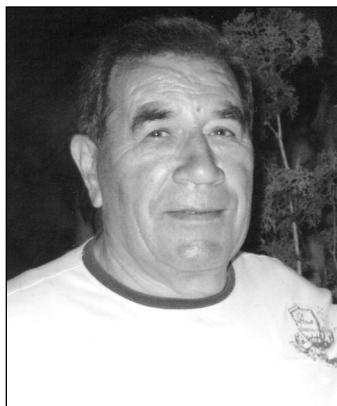


Никола Јовановић Дура

Анђеле, недостајеш неизмерно, исто као и оног дана када си отишао. Једино нам остаје нада да ћемо се опет срести.

Твоји најмилији

У суботу, 16. септембра 2017. године навршавају се шест месеци од смрти
мог супруга, оца и деде



Предрага Поповића
Пене

Време пролази, а бол је све јача, празнина све дубља. Са поносом те помињемо, с љубављу те у срцу чувамо, а са вечном тугом без тебе живимо.

Био си наш понос и дика, наша подршка. Почивај у миру ако можеш. Нека те чувају анђели, а нечија савест проговориће кад-тад.

Воле те твоји: супруга Лепосава, синови Драган и Саша са породицом

Мали огласи

ЗЕМЉИШТЕ

Продајем плац 400 м², ул. Ситничка (темељ, дозвола, пројекат).

Тел. 062-278-901

Продајем плац са започетом кућом на почетку ул. Краљевића Марка.

Тел. 063/75-63-749 и 069/289-20-12

Продајем плац у Собини 602 м², у Виноградарској улици, дозвољена градња.

Тел. 064/844-06-94 и 065/343-24-73

Продајем парцелу 8.500 м² са грађевинском дозволом за објекат од 840 м² код фабрике „Додин“. Приклучци за воду, струју и телефон. На плацу постоје два објекта 520 м² и кућа 60 м².

Тел. 063/182-52-55

КУЋЕ

Продајем комфорну кућу са плацем у центру Врања.

Тел. 062/278-921 званично до 15 и после 19 час.

Продајем кућу у Нерадовцу у ул. иза млина.

Тел. 064/40-80-716

Продајем други спрат куће 100 м², помоћни кућу 60 м² у ул. Његошева 10 и кућу у селу Моштаница са пољопривредним земљиштем.

Тел. 064/836-78-95

Хитно продајем кућу са мини фармом у селу Моштаница, цена по договору.

Тел. 063/15-71-086

Продаје се кућа у селу Моштаница, нова градња, 200 м², плац 1.500 м², цена 18.000 Е.

Тел. 063/888-39-92

Продајем викендичу 48 м² преко пута манастира Прохор Пчињски, сутерен-приземље-поткровље, плац 709 м².

Тел. 065/820-39-40

На продају кућа 200 м² у центру Врања.

Тел. 064/23-30-963

СТАНОВИ

Продајем укњижен стан 140 м², 100 м од Општине, ул. Краља Милана 20 (Пети конгрес), власник.

Тел. 063/77-11-307

**Потребан посластичар
са искуством.
Тел. 063/414-425**

На продају једнособан стан (35+5 м²), испод школе „Радоје Домановић“.

Тел. 060/303-13-13

Издајем двособан ненамештен стан у кући, минимална кирија уз одржавање куће, без гази.

Тел. 017/74-14-011, 063/84-71-604 и 063/740-58-76

Издајем намештен стан у центру.

Тел. 017/424-960 и 066/820-40-14

Продајем стан 53 м² у ул. Пролетерске бригаде 5, код касарне, укњижен.

Тел. 063/12-50-120

Продајем стан 85 м² у центру Врања, блок Пошта-банка, може замена за Београд, укњижен.

Тел. 062/83-78-420

Издајем двособан стан у ул. Сарајевска 1/4, Врање.

Тел. 064/273-16-39

Издајем стан- две собе, кухиња и купатило, на првом спрату, ул. Горана Ковачића 20, Оџина.

Тел. 065/344-75-93

Издајем намештену гарсоњеру у Нишу у близини Медицинског и ПМФ-а.

Тел. 017/423-131 и 064/872-32-00

Издајем намештен стан са парним грејањем у Лепој Брени, 58 м².

Тел. 065/44-10-410

Издајем две намештене собе за студенткиње са коришћењем купатила, кухиње, ЦГ, интернетом и кабловском, иза Улитељског факултета.

Тел. 017/7432-941 и 064/154-59-64

Издајем стан у насељу Чешаљ, ул. Баба Златина 25, двособан, 57,5 м² у приземљу, нема централно грејање.

Тел. 060/423-20-70

Издајем гарсоњеру у Нишу, 200 м од Правног и Економског факултета.

Тел. 062/96-888-68

Издајем намештен стан 40 м² у породичној згради, посебан улаз и струјомер, две собе, три лежаја, погодан за студенте и остале, слободан од 1. септембра, околина ДИВ-а.

Тел. 063/81-25-230

Издајем намештен стан у Врању, са посебним улазом, бројилом за струју и грејањем. Тел. 017/425-505 и 064/47-97-674

Продајем стан 72 м² у ул. 22. децембар бр.16.

Тел. 062/176-86-56

У близини Учитељског факултета у Врању, издајем намештену једнокреветну собу- пар-

но грејање, интернет, купатило. Цена повољна.

Тел. 017/7416-726 и 065/47-26-107

Издајем намештен стан у приземљу, насеље Оџинка.

Тел. 060/41-000-18

Продајем стан 80 м² у центру Врања на трећем спрату у ул. Ј.К.Шпанца (рударске зграде).

Тел. 065/54-70-833

Издајем двособа стан у близини Дома здравља, Балканска 7/2.

Тел. 065/848-36-36 и 065/848-35-35

Издајем стан-собе у кући, посебан улаз, интернет, кабловска, у центру града, Његошева 3.

Тел. 017/423-606 и 064/59-28-698

УРЕЂАЈИ ЗА ДОМАЋИНСТВО

Продајем спаваћу собу- брачни кревет са матраксама, орман, комода.

Тел. 060/44-25-093

Откуп и продаја ТА пећи „магнохром“.

Тел. 064/666-21-54 и 062/84-33-183

Ради селидбе продајем повољно добро очуване ствари: регале, витрине, кауч, клупе, фотеље, термо пећ 6 kw, мали бојлер, машину за прање ве-

ша, фрижидер, елект.шпорет, комбиновани омар за обућу-одећу целим ходником, словеначки модел 5 м дужине, машину за шивење.

Тел. 064/35-10-888

ЛОКАЛИ

Издајем-продајем локал 40 м² код Дома војске, у приземљу.

Тел. 060/044-21-62

РАЗНО

Средовечни господин, добро ситуиран, тражи слободну жењу за брак од 38-42 год. са чистом прошлостшћу и конзервативним васпитањем.

Тел. 062/833-57-97

Продајем два гробна места на Шапраначком гробљу.

Тел. 062/814-86-96

Купујем замрзивач ЛТХ полуован, исправан; продајем „рено 4“ ГТЛ, ж.бицикал, мотор Т-12, пони експрес, приколицу путничку и за култиватор 505, кипер приколицу и делове.

Тел. 063/758-47-98

Потребна жена за чување бебе у Врању.

Тел. 065/35-46-448

ВРАЊСКЕ

HEROLDO NEKRETNINE



Posrednik u prodaji, kupovini i izdavanju nekretnina reg. br 848

Heroldo
Nekretnine
Vranje

Vranje, Bore Stankovića 91

017 420 991 063 844 00 14

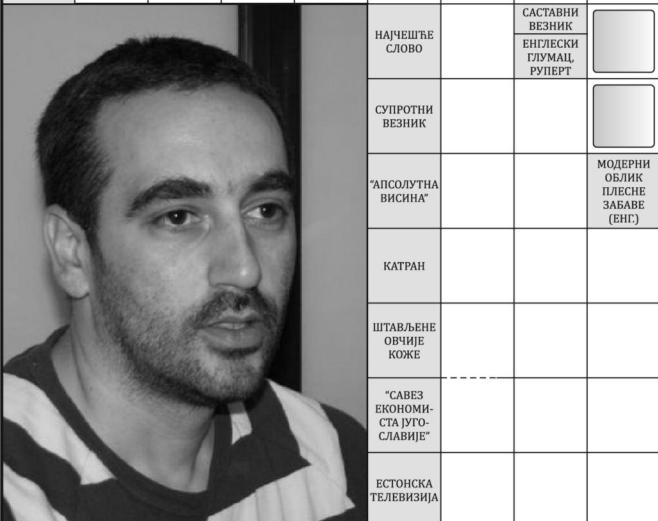
•Нудимо Вам•

- правну сигурност
- комплетну маркетингашку подршку
- професионализам
- дискретију.

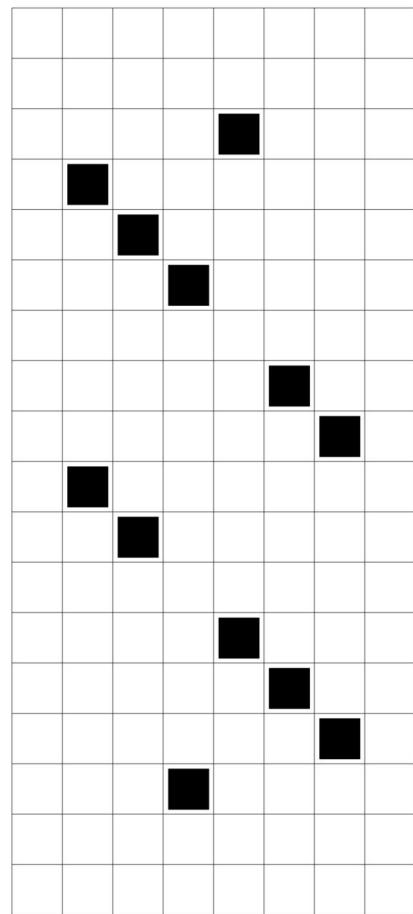
WLD
NEKRETNINE
reg. br 848

СКАНДИНАВКА

355	ИТАЛИЈАН. РЕДИТЕЉ (КРАЛ- ЉВИЋИ БИЦИКЛА)	АМЕРИЧКИ РОК МУЗИЧАР	"ЈУНИОР"	ПРАОТЦ ЕАКИДА (МИТОЛ.)	ШКЕМБИЋИ (ИТАЛ.)	НАЈВЕЋА РЕКА У ХЕР- ЦОГОВИНИ	ЈАСНО, ЧИСТО (ТУР.)	ВРАЊСКИ ПОЛИТИЧАР СА СЛИКЕ
АЗИЈСКА ДРЖАВА								
СТИЛСКА ФИГУРА, МЕТАБОЛА								
ЛИЧНА ЗАМЕНИЦА			МУШКО ИМЕ, КИРИЛО					
РИМСКА БОГИНЯ ПЛОДНОСТИ			ВРСТА МАЛОГ МОТОЦИКЛА	СУД ЗА ПЕЧЕНЬЕ ХЛЕБА				
ПОЗНАТИ ШВЕДСКИ ПОП ДУЕТ				ПРЕДМЕТ ИЗ ПРОШЛОСТИ			"НЕПЕР" ОГРОМНЕ ТРОПСКЕ ЗМИЈЕ	
РЕКА НА ГРАНИЦИ РУСИЈЕ И БЕЛОРУСИЈЕ								
ОКРУГЛО СЛОВО		ДОЊИ ДЕО СТОПАЛА (МН.)						
ЊЕГОВА ПОЛИТИЧКА ПАРТИЈА		МЕСТО ЕРУПЦИЈЕ			УЗВИК БОЛА ПОДСМЕ- ВАТИ СЕ			
ОФЕЈЕВА ДРАГА (МИТОЛ.)								
"Слично"			ЧОВЕК ЛОШЕГ ПОРЕКЛА					
РЕКА НА СЕВЕРУ РУСИЈЕ			СЛОВЕНСКИ БОГ ЗЛА	"МАРСОВА НАУЧНА ЛАБОРАТОР."				
УВАЛА У ЛЕДНИКУ				СИМБОЛ СЕЛЕНА				
РУСКИ ПИСАЦ, ЛЕОНІД				БЕЛОКОСО "РИЗМА"				



МОЗАИЧКА УКРШТЕНИЦА



2 СЛОВА: АЈ - ГИ - ДЂ - ИГ - РК - ФР

3 СЛОВА: АИК - АОС - ВАК - ДОР - ИРС - КАЗ - ОПК - ПАА

4 СЛОВА: АРОК - АРТС - ВЛАК - МАСА - ОВАС - ПРСТ - РМАН - ТМОР

5 СЛОВА: АРАРА - ВОДИЧ - ДАШАК - ИЛАРХ - МЕМИЋ - МОТИВ - НОРИЧ - ПАРИС - ПОАРО - РАРОГ - РЕШИВ - СЕЛИН - СОЛОН - ФОСИТ

6 СЛОВА: АЛАРИХ - АНАСОН - ДЕТАНТ - ИМАЛИН - ЛОВАТО - МАДРАЦ

7 СЛОВА: ЛОКАЛАН - МАРАКЕШ

8 СЛОВА: ВРТОГЛАВ - ИТЕРАТИВ - ЛАМПИОНИ - ЂОШКАСТО

18 СЛОВА: ВИЗАНТИЈСКО ЦАРСТВО - ВЛАДИМИР РАДМАНОВИЋ.

РЕШЕЊА ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА -

СКАНДИНАВКА: допринос, бромиди, с, именик, поганост, циониста, вроџлав, пиј, аа, и, чочек, виц, та, рајка, квестор, растовар, ате, наши, јирген, к, оји, вам, ина, нир, гт, сри, шон. **МАГИЧНИ ЛИК:** каспаров, истовари, аполинер, савијено, вранемил, коренито.

СУДОКУ: 653-178-924, 124-956-738, 978-324-165, 297-465-381, 831-792-546, 546-831-297, 319-647-852, 485-213-679, 762-589-413.

ПОСЛОВНИ СЕКРЕТАР

Данијела Ђорђијевић
секретар@vranjske.co.rs

www.vranjske.co.rs

e-mail: marketing@vranjske.co.rs

redakcija@vranjske.co.rs

Тел: 017/413-415, 400-046, 400-047, факс: 400-045

Текући рачун: **170-30019574000-15**

ISSN 1820-1229

COBISS. SR-ID 109389836

ШТАМПА: НИП "Врањске" доо, Ситничка 4, Врање

ВРАЊСКЕ

ДИРЕКТОР И ГЛАВНИ И ОДГОВОРНИ УРЕДНИК

Вукашин Обрадовић

УРЕДНИК ONLINE ИЗДАЊА

Дејан Димитрић

РЕДАКЦИЈА

Славомир Костић, Душан Пешић, Јована Ристић,
Горан М. Антић, Радоман Ирић, Славица Цветковић,
Саша Стојковић, Марија Митровић, Иван Дејановић
(технички уредник)

ДИЗАЈН И WEB: "ARES DESIGN"

КОМЕРЦИЈАЛА: **Звонимир Додић** 062/278-901,

МАРКЕТИНГ: **Горан Митић** 062/278-903

САВЕТ
ЗА ШТАМПУ
Број, бесплатно, правично.



ИЗЛАЗЕ ЧЕТВРТКОМ

Први број „Врањских“ изашао је 8.
децембра 1994.

ИЗДАВАЧ: НИП „Врањске“ доо, Стефана
Првовенчаног 3, Врање